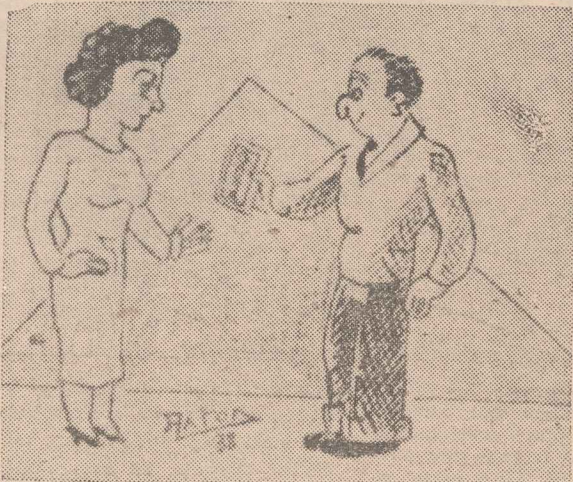

— Δεν νομίζεις ότι ο' αυτή τη φωτογραφία φαίνο-
μαι σαν θλάκας ;
— Τι λες καλέ ! Όσοι την είδαν είπαν ότι σου μοιά-
ζει καταπληκτικά.

Τελευταία ειδήσεις

Γράφουν οι εφημερίδες :
«Είς τὸ μέτωπον τῆς Κίνας ἐστάλησαν περὶ τοὺς
τριάκοντα Ἰάπωνες λόγιοι καὶ συγγραφεῖς».
Ἀσφαλῶς θὰ ἐξοντώσουν τοὺς ἐκθρούς, διαβάζον-
τες εἰς αὐτοὺς τὰ ἔργα των.

Καὶ ὀλίγη μόδα

—Τὸν χειμῶνα θὰ φορεθοῦν πολὺ οἱ γούνες... ἀπ' αὐτὲς ποὺ τίς ἔχουν.
—Εἰς τὴν Ἀγγλίαν ἀρχίσαν νὰ γίνωνται πολὺ τῆς
μόδας οἱ τουαλέττες ἀπὸ ἀλουμίνιο. Καὶ τὸ ντύσιμα
τῆς γυναίκας θὰ εἶναι τὸν χειμῶνα πολὺ ἐλ α φ ρ ὶ .
—Ἐνα ἀπρόοπτον νέον μᾶς ἔρχεται ἀπὸ τοὺς με-
γάλους Παρισινοὺς Οἴκους γυναικείας μόδας : Τὰ
παπούτσια ἐφέτος θὰ φορεθοῦν στὰ πόδια καὶ τὰ
καπέλλα στὸ κεφάλι.

Νυκτερινὰ σχολαί

Ὁ κ. Φιλομάθης μεταδίδει μετὰ τὴν 8ην ἐσπερι-
νὴν εἰς τὸ καφενεῖον «Νέον» καὶ μαθαίνει τάδε.

— Δεν μοὺ λέτε σὰς παρακαλῶ : μήπως εἰσεῖς ἀ-
στρονόμος ;
— Ὁχι, γιὰτί ;
— Ἐπειδὴ ὅρα ποὺ ἐχορεύεσαι μετὰ τὴν ἄστρα.
— Δὲν μοὺ λέτε σὰς παρακαλῶ : μήπως εἰσεῖς ἀ-
στρονόμος ;
— Ὁχι, γιὰτί ;
— Ἐπειδὴ ὅρα ποὺ ἐχορεύεσαι μετὰ τὴν ἄστρα.

ΕΙΡΗΝΟΦΙΛΟΙ

Ἀπαντῶντες εἰρηνόφιλοι ἐγίναν ἐξ ἀπήνης.
Κι' αὐτὸς εἶπε ὁ... κινδύνος ὁ μέγας τῆς εἰρήνης.
Λόγοι παντοῦ ἀκούονται εἰρηνικοὶ πολὺ.
Γι' αὐτὸ καὶ ἡ κατάστασις εἶναι πολὺ θαυμάσια.
—Ἐμεῖς πάντ' ἀποδέχουμε εἰς τὴν Εἰρήνῃ μόνον.
Γιὰ τὴν Εἰρήνῃ θάβουνομε νὰ κάνομε καὶ φόνον.
—Ἐμεῖς δὲν θὰ βελήσομε τὸν πόλεμον ποτὲ μᾶς.
Καὶ κανόνια ἔχομε, ὦ πῶ, πῶ, Χριστέ μας !
—Ἐμεῖς, ποὺ λέτε, φιλάτοι, σὰς ἀναποῦμε ὅλους.
Καὶ θαύρια ἔχομε, ποὺ κάνομε δέκα στόλους.
—Βρὲ τὴν Εἰρήνῃ ὅλοι ἐμεῖς θὰ τὴν ὑπερασπίσομε.
Γι' αὐτὴν καὶ μόνον δι' αὐτὴν ὅλοι θὰ πολεμήσομε.

ΝΑΦΘΑΛΙΝΗ

Ἀμέσως μόλις ἀρχισε τὸ κρύο
κι' ἀπέκτισε ὁ καιρὸς λιγάκι μπῆρο
ἐβγάλαμε ἐν τάχει κι' ἐξ ἀπήνης
τὰ ρούχα ὅλα ἐκ τῆς ναφθαλίνης.

Πουλ-ῶδερ, καρπίνες καὶ φανέλλες,
παλὰ, κουτσουμια, κάλτσες, μὰ κι' ὁμπρέλλες
κι' ὅ,τι παλὸ καὶ ἀκρεῖστο ὡς τώρα
τὸ θγάλαμε ἐσχάτως εἰς τὰ φῶρα.

Ὁμοίως καὶ τὰ κράτη αὐτὲς τίς μέρες
ποὺ τόσο κινδυνεύει ἡ Εἰρήνη
τὰ ὅπλα των, τὰ ξίφη καὶ τίς σφαίρες
ἀνέσταν ἀπὸ τὴν ναφθαλίνη.

Κι' ὁ Δ. Γιαννουκάκης ποῦκε γίνε
γνωστὸς εἰς ὅλους μετὰ τὴν σάτυρον
καὶ κείνος τώρα ἀπ' τὴν ναφθαλίνη
θγάλει ἐν τάχει ὅλα τὰ πα λ η ῖ α τ ο υ
καὶ δίκως κὰν νὰ τὰ ξαναδιαβάξῃ
ἀπόφια στήν «Α θ ἡ ν α μ α ς» τὰ δάξῃ.

ΣΥΝΑΧΗ

Σφυρίζουν οἱ δόλιες μᾶς οἱ ρίνες
σάν νάναι τοῦ κινδύνου οἱ εἰρήνης.
Μᾶς ἤρθε μ' ἄλλα λόγια τὸ συναχί
μετὰ καὶ φταρσιμὰ ὅλης
καὶ γίναμε κατὰλλοι ἐν τάχει
νὰ πᾶμε σέ... κονσέρτα μουσικῆς.

Ἀρχίσαν καὶ οἱ γιατροὶ μᾶς πάλι
νὰ δύνουν συμβουλὰς μετὰ τσουθάλι.
Πληρώνουμε νὰ μᾶς ἐπισκεφθοῦνε
καὶ τίς γνωστὲς σοφίαι νὰ μᾶς ποῦνε :
—Κατὰ τοῦ συναχίου, ποὺ αὐτὸν τὸν μήνα
προσβάλλει τόσο εὐκόλως κάθε ρίνα
ἐνδείκνυνται μαντήλια μὴ ντουζίνα.

Κατόπιν οἱ γιατροὶ ἐρωτήθηκαν :
—Κι' ὁ θῆκας ποὺ πολὺ μᾶς τυραννᾷ
γιὰ πέστε μᾶς ἀλήθεια πῶς περνᾷ ;
Κι' οἱ ντόκτορες εὐθὺς ἀποκριθῆκαν :
—Ὁ θῆκας, πρέπει νάχετε ὑπ' ὀψι
πῶς θέλει πεθερὰ νὰ σὰς τὸν κόψη.

Αὐτὰ μᾶς λὲν κατόπιν πληρωμῆς.
Μὰ ὅλα αὐτὰ τὰ ξέρομε κι' ἐμεῖς...
Ἀφήσατε τ' ἀστεία αὐτὰ ἐν τάχει
καὶ πέστε μᾶς τί εἶναι τὸ συναχί
ποὺ τοὺς ἀνθρώπους τυραννᾷ
καὶ μὲ ποῖο φάρμακον περνᾷ.
Καὶ οἱ ντόκτορες ἀπήντησαν εὐθὺς
—Εἰν' τὸ συναχί μὴ νόσος εἰδεχθῇ
ποὺ προκαλεῖται ἀπὸ τοὺς ἀέρες
καὶ πῶς περνᾷ μετ' ἰς μέρες.

Μικραὶ ἀγγελίαι

—Γροφὸς, νέα καὶ ὑγιᾶς, ζητεῖ νὰ προσληφθῇ πα-
ρὰ οἰκονομίας, ἡ ὁποία ἔχει υἱὸν 17-20 ἐτῶν.
—Δεσποινὴς γνωρίζουσα καλῶς τὴν ραπτικὴν δίδει
μαθήματα Γαλλικῆς.
—Ζητεῖται φρουπέρα διὰ τοὺς καρπούς τῆς κοιλῆ-
ας τῆς δίδος Ἑλαφροῦ.
—Λυποδύτης ζητεῖ συνεταῖρον διὰ ν' ἀνοίξουν
ἐνα μαγαζὶ στήν ὁδὸν Ἑρμοῦ.
—Κυνηγοί μετεχειρίζεσθε πάντα φυσίγγια... «Γε-
ωργίου Σταύρου». Εἶναι τὰ μόνα, ποὺ ἐξασφαλίζουν
ἐπιτυχίαν.

Ἰατρικὴ ἀπόφασις

Ἐνας συμπολίτης ἔλαβε χθὲς τὴν ιατρικὴν ἀ-
πόφασιν ν' ἀποβῇ ἀπὸ γῆρας. Οἱ οἰκέτοι του, πλη-
ροφωρηθέντες τὴν ἀπόφασιν του, ἤρξαν νὰ κλαί-
ουν καὶ νὰ δαῖδωνται.
Εὐτυχῶς ὅμως, ὁ ἐν λόγῳ συμπολίτης δὲν ἐπέ-
τε νὰ πραγματοποιήσῃ τὴν ιατρικὴν ἀπόφασιν του,
διότι τὴν ἐπομένην τὸν... παρέσυρε ἐνα αὐτοκίνη-
τον καὶ τὸν ἔφησε στὸν τόπον.

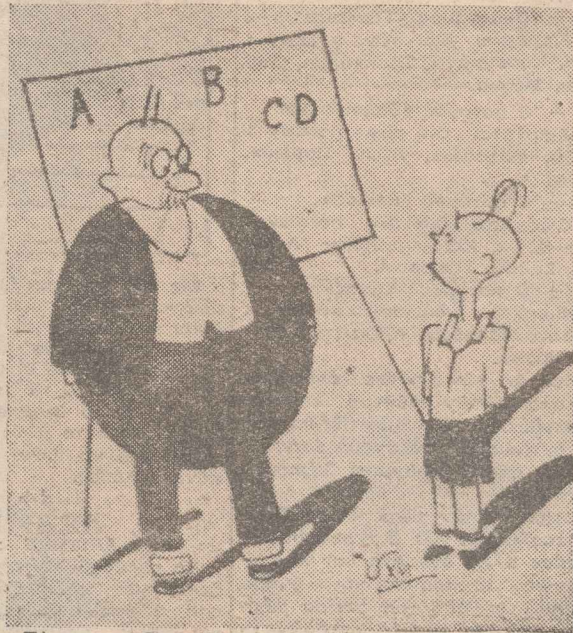
Εορτὴ τῆς ἀρχαιολογικῆς

Προσεχῶς διοργανοῦνται ἡ εορτὴ τῆς ἑκατοντα-
ετηρίδος τῆς Ἀρχαιολογικῆς Ἑταιρίας.
Τὴν ἡμέραν ἐκείνην εορτάζουν τὰ... πανωρόρια
καὶ τὰ καπέλλα πολλῶν συμπολιτῶν.
Δὲν εορτάζουν ἡ κυρία Παρέν, ὁ κ. Δαραλέξης
καὶ ὁ κ. Ξενοπούλος.

Νέα καὶ περίεργα

Εἰς τὴν Μαδαγασκάρην ζῇ ἕνας γέρος 110 ἐτῶν,
ὁ ὁποῖος καπνίζει ἀπὸ πεντηκονταετίας. Ἐνας ἱα-
τρὸς ἀπεφάνθη ὅτι ἐὰν ὁ ἐν λόγῳ γέρος δὲν ἐκά-
νιζε, θὰ μπορούσε νὰ εἶναι σήμερα... 120 ἐτῶν.

Ἐνα περιοδικὸ ποὺ ἐκδίδεται εἰς τὸν Σάν Φρα-
γκίσκο, ἐκινδυνεύει νὰ κλείσῃ ἐξ ἐλλείψεως κυκλο-
φορίας. Ὁ ἀρχιουγκάτης ὅμως ἐδημοσίευσεν τὴν ἐ-
ξῆς εἰδοποίησιν :
«Προεβλεπομένην τὸν σὺζυγον ἐκείνον, ὁ ὁποῖος
ἦτο προχθὲς τὸ θράδι μετὰ μὴ μικροῦλά, ἐπὶ ἀν δὲν
σπεύσῃ νὰ ἐγγράφῃ συνδρομητὴς στὸ περιοδικὸ
μᾶς θὰ δημοσιεύσομε τὸ ὄνομά του, γιὰ νὰ τὸ μά-
θῃ καὶ ἡ γυναῖκα του».
Τὴν ἐπομένην τὸ ἐν λόγῳ περιοδικὸν ἐνέγραψε...
785 συνδρομητῆς.

— Τὸ μπιστοῦνι τί γένους εἶναι ;
— Οὐδετέρου.
— Καὶ τὸ ἀλεξιδράκιον ;
— Θηλυκοῦ.
— Γιατί ;
— Γιατί εἶναι μπιστοῦνι μετὰ φουστάνια.

ΤΟ ΕΡΓΟΝ

Ἀθῆναι
1 Ὀκτωβρίου 1938
Ἔτος Γ' ἀρ. φύλ. 106

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Πολιτικὴ ἀνασκόπησις

Γ. Ἀσπρέα

Ὁ ἐραστὴς τῆς λαίδος Κιμ-
περλέυ

Πονσὸν ντὲ Τερράιν

Ὁ Γολγοθᾶς μίᾳ ὥρας

Π. Παλαιολόγου

Οἱ ἀνθρώποι καὶ τὰ ζῶα

Λαύρα

Τὸ καμινέτο

Δημοσθένης Βουτυρᾶ

Φθινοπωρινὰ ἀναμνήσεις

Ἀσ. Γιαλαμά

Ἐρως Δερόμενος

Ρόμπερ Ταινλορ

Ἡ γραβάτα

Χᾶνς Ἑσλερ

Τὰ παλὰ κανόνια

Μικ. Κυρ.

Ἡ Χωροδία καὶ ὁ Μοσχονᾶς

Ἄρθουρ Ἑγκελς

Αἱ στρατιαὶ τοῦ θανάτου

Κάρλο Πρεσάν

Φωτὰ στὴν καρδίᾳ

Πέννα Χ

Ἡ κυρία καὶ τὰ σκυλάκια

Α — Ω

Γυναικὲς μετ' αὐτὰ

Ζάν — Ρενώ

Ὁ νόμος τῆς ἀγάπης

Μ. Κυριακίδη

Ἀνάγκη ἐμφύλου ἀθλητικοῦ
ὕψους.

Ἐθνομὲς σελίδες.— Ἐκλεκτὰ
ἀνεκδοτά.— Γελοιογραφίαι.—
Ἐπιστολὰ καὶ ἱστορικὰ
περίεργα.— Μικροὶ ἱστορικοὶ
παιγνίδια κλπ

ΚΑΤΙ ΠΟΥ ΕΙΝΕ ΕΠΙΚΑΙΡΟ

ΤΑ ΠΑΛΑΙΑ ΚΑΝΟΝΙΑ

“Άλλα ήσαν από πεσσί, άλλα από εύλο και άλλα από... κρύστ αλλο.— Οί Ρώσοι κατεσκεύασαν και κανόνια από πάγο.”— Ένας Πορτογάλλος βασιλεύς κατεσκεύασε... χρυσά κανόνια.— “Ένα κανόνι από ένα θαρέλι βουτύρου, χάρις στο όποιο εκυ-
ριεύθη όλόκληρο φρούριο.

Οί «είδικοί» συγκρούονται. “Άλλοι θέ-
λουν το πεσσί, ως κύριο και άποσαι-
στικό όπλο μάχης. “Άλλοι, το πυροβο-
λικό. Καί τα τελευταία χρόνια, άνεβασαν
εις τάς μηχανοκίνητους φάλαγγας, την
διοκδικισμένην της νίκης, εν συνδυασμώ με
το άεροπλάνον. “Έκείνος πού έχει πολλά
καί τάνκς και πολλά άεροπλάνα, θα νι-
κήσῃ — έλεγον ως προχθές.

“Ο Ισπανικός όμως πόλεμος, απέδειξε
ότι καλά είναι και τά τάνκς και τά άε-
ροπλάνα, άλλα το πεσσί και το πυροβολικό
είνε... καλύτερα. “Έτσι τουλάχιστον, λέν
οί «είδικοί».

Και μιά και το κανόνι δεν κάνει την
προτεραιότητα, άς μάθουμε την περίε-
ρη αυτή ιστορία του, από τις έφευρέσε-
ως του μέχρι σήμερα.

Λοιπόν: Τά πρώτα χρονικά πού μιλούν
γιά πραγματικό κανόνι είναι του δεκάτου
τετάρτου αιώνος. Κατά πρώτον, οι στρα-
τοί έκαναν χρήση από τις γνωστές εκ-
σφενδονιστικές μηχανές μεταξύ των ό-
ποιων φαίνεται ότι περιλαμβάνοντο σω-
λήνες διαφόρων διαστάσεων. “Η χρήση
όμως πυρπίδους εις τούς «σωλήνες» πού
αποτελούν τό πραγματικόν πυροβόλον
ήπλον, δεν άρχισε πριν από τό 1300 με
1325 μ. Χ.

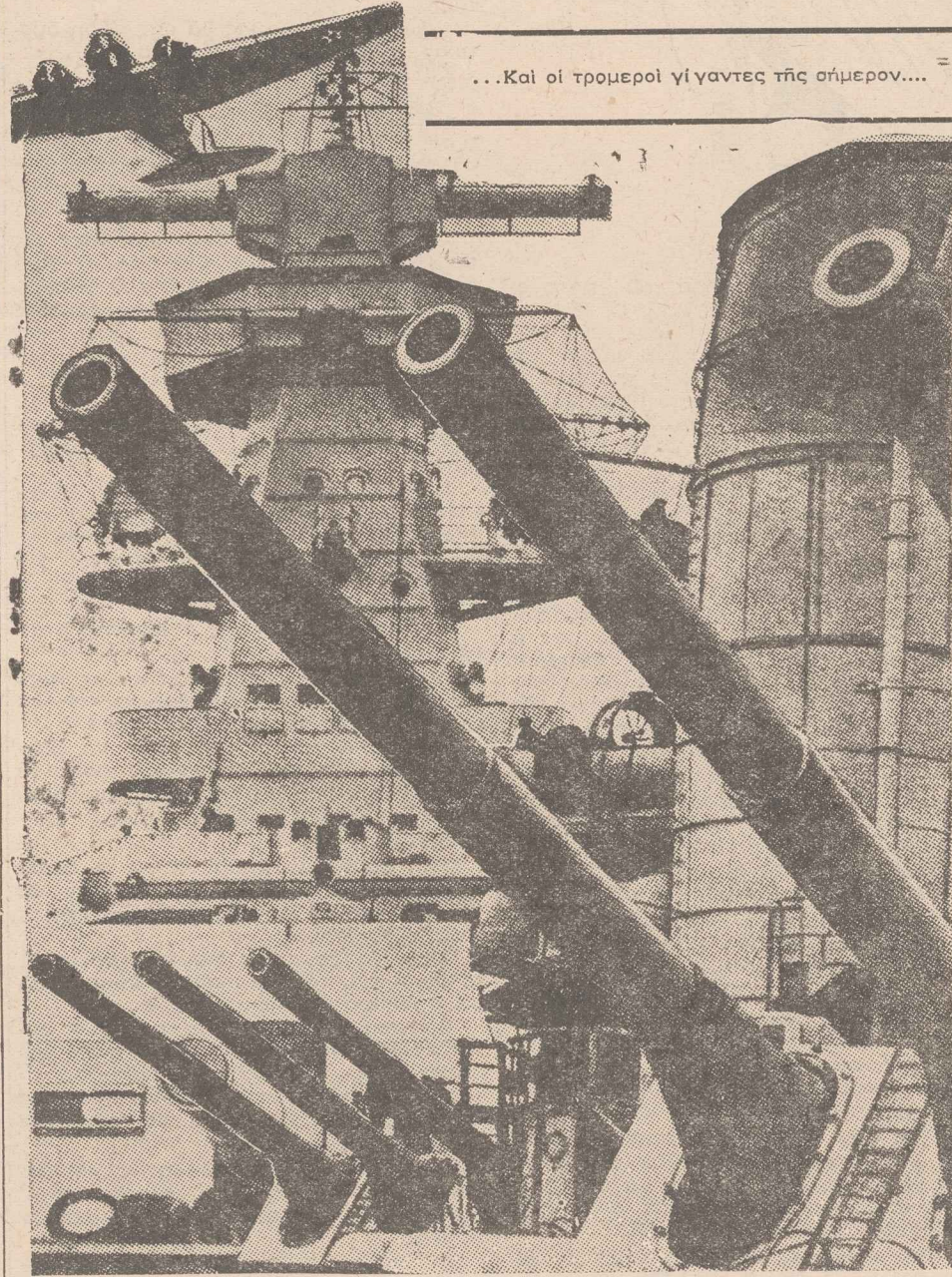
“Άλλα άς παρακολουθήσωμεν την εξέ-
λιξιν του.

Τό περίεργον είναι ότι το τρομερό αυ-
τό όπλο —τό πυροβόλο— το όποιο έπαι-
ξε άποφασιστικό ρόλο στην ιστορία της
άνθρωπότητας κατά τά τελευταία έξακό-
σια χρόνια και το όποιο, φυσικά, όλοι
νομίζουν ότι δεν είναι δυνατόν παρά να
γίνει από τό σκληρότερον μέταλλο, έχει
έν τούτοις κατασκευασθῇ από άλλες
πολύ λιγότερο σκληρές ουσίες και από
...γυαλί άκόμα.

Μεταξύ των περιέργων αυτών πλεθό-
λων, αναστρέφωμεν πρώτα τά πέτρινα κα-
νόνια του βασιλέως της Σουηδίας Γου-
σταύου “Αδόλφου πού έφευρέτης τους ή-
ταν, ο Σουηδός συνταγματάρχης Βουρ-
μπαντέ, ο όποιος κατεσκεύασε το πρώ-
το τό 1626. Μετά πέντε χρόνια όμως, τά
πέτρινα κανόνια εγκατελήφθησαν, διότι
δεν έδωρηθήσαν άποτελεσματικά.

Πέντε τέτοια κανόνια εύρίσκονται στο
πολεμικό μουσείο του Βερολίνου. Τά
τρία άπ’ αυτά, έχουν ένιοχυθῇ με ένα
λεπτό μπρούτζινο σωλήνα, ενώ ο σωλήν
των δύο άλλων είναι έξ όλόκληρου από
έλασμα, πράγμα πού τούς προσδίδει μίαν
έλαστικότητα όμοια προς τά καουτσου-
κένια κανόνια, πού —κατά κάποιαν πα-
ράδοξιν — χρησιμοποιούνται κάποτε οι
‘Ιάπωνες στο Σουμολάκο.

“Αν και τά τελευταία αυτά πλεθόλα
φαίνεται μάλλον να άνήκουν στον θρύ-
λο, είναι άξια να τον τό τέλος του πα-
ρελθόντος αιώνος, είχε γίνει μία δοκιμή
προς “Αμερική να κατασκευάσουν κανό-
νι από πεπιεσμένο χαρτί. Οί έφευρέται
είχαν έφοδιάσει αυτά τά κανόνια, με έ-
να σωλήνα από λεπτό χάλυβα, πράγμα

...Και οι τρομεροί γίγαντες της σημερινής...

“Ένα από αυτά εύρίσκεται και σήμε-
ρον εις τό στρατιωτικόν μουσείον της
Βιέννης.

Εις τό μέσον του παρελθόντος αιώνος
κάποιος “Ιταλός έσκέφθηκε να κατασκευ-
άσῃ κανόνια από κοινότοπο κρύσταλλο.
Τό περιεργότερον όμως υλικό το όποιο
εξοικιστοποίηθῃ ως τώρα γιά τον σκοπό

μυθο, τά όποια έφεραν όπως τά θαρέ-
λια σιδερά στεφάνια.

Στή Ρουμανία φυλάγεται ένα εύλογο
κανόνι στιαγμένο με τον κορμό μίας κε-
ρασιάς. Λέγεται ότι από αυτό το κανόνι
έπαισε τό 1876 η πρώτη κανονία του ά-
πελευθερωτικού άγώνος των Ρουμάνων
κατά των Τούρκων.

ΧΑΝΣ ΕΛΕΡ

“Άλλα και τά παλαιά σιδερένια κανό-
νια, παρουσιάζουν ένδιαφέρουσες ιστο-
ρίες.

Εις την Μπόρνο, μπρούτζινο σωλή-
νες πλεθόλων, χρησιμοποιούν επί άρ-
κετό καιρό ως νόμιμα. Στην Εύρωπῃ,
όπου ένα τέτοιο νόμιμα δεν θα είχε
πέρασι θέσθαι, ο βασιλεύς της Πορτο-
γαλλίας γιά να άντιμελή τον στρατηγό
του, κόμπα φόν Μπουκεμπούρκ γιά τις
υπηρεσίες του, τού έχώρισε ένα ζευγά-
ρι χρυσά κανόνια. “Ο σωλήν του ήτο στο-
λισμένος με διάφορα άγινυρά ποικίλα-
τα και ή βάσις τους ήταν από έδενδρον.

Οί άπόγονοι του κόμπατος, πρακτικώτε-
ροι από αυτόν φαίνεται τά εξηργώσαν
εις ρευστόν.

Δεν είναι όλιγώτερον περίεργον ότι κα-
νόνια του παλαιού καιρού δείκνουν άνοι-
γμα σωλήνος πολύ μεγαλύτερον από τό
μεγαλύτερον σημερινά και από την χον-
δροδέξδα άκούει.

Εις την Γαούδιν υπάρχει ένα κανόνι
του 1450 το όποιο τό άνοιγμα του σω-
λήνος έχει διάμετρον 62 εκατοστόμε-
τρων, εις δε τον Νούτοβμεν του Βο-
λουίτς φυλάσσεται ένα άλλο κανόνι,
κατασκευασμένο στην Τουρκία τό 1464,
του όποιου ή διάμετρος είναι 63½ εκατο-
στόμετρα.

Τό μεγαλύτερον ίσως έν τούτοις κανό-
νι του κόσμου εύρίσκεται επί Μόσχας.
Κατεσκευασθῇ τό 1586, έχει μήκος σω-
λήνος 6.78 μέτρων και διάμετρον 1.75.

Μιά από τις περιεργότερες ιστορίες
κανονίων είναι αυτή: Τό 1500 κάποια έ-
παρχία έπανεστάσῃσε κατά του πρίγκι-
πος “Αλμπρεχτ της Σαξωνίας. “Ο πύργος
του Μύντεν, έπολιορκηθῇ άλλά ο διοικη-
τής του έδωλεσε ότι δεν θα παρέδιδε
τον πύργον έφ’ όσον θα τού έμενε και
έναν στρατιωτικήν ζωντανός. “Ο άρχηγός
των πολιορκητικών δυνάμεων, είχε τότε
μιά έξυπνη έμπνευση: Διέταξε να πα-
ρουν ένα μεγάλο θαρέλι, από έκείνη
πού χρησιμοποιούν και χραιμύζουν έν-
τέναι γιά την άποστολή βουτύρου και
πού στο επάνω άκρο έχουν μεταλλική
επένδυσι και να τό σπάζουν επάνω σε
δύο ρόδες. Τό άλλο πριτί τό έτοιμοέτη-
σαν έναντι του πύργου κατά τρόπον
ώστε να έπεφτε ο ήλιος επάνω στο στό-
μιον πού είχε τά μεταλλική επένδυσι.
Τό μέταλλο έλαμψε στις άκτίνες του ή-
λιου και οι πολιορκούμενοι ένόμισαν ότι
θα τούς έφρικαν με αυτό το τεράστιο
δομωδόλο.

“Επτολήσαν, διότι ήξεραν ότι τά τεί-
χη τους ήταν άδύνατον να κρατήσουν
σε όλμητα αυτό το διαμετρημάτος,
πού θα τά κτυπούσαν με άνάλογη δύ-
ναμι φυσικά, και παρεδόθησαν.

Είπε ή πρώτη και ίσως ή τελευταία φο-
ρά πού ένα όχυρό κατελήφθη χάρις εις
ένα... άδείο θαρέλι βουτύρου!

ΧΑΝΣ ΕΛΕΡ

δικαιώμα μου να τό κάνω.

“Ο ίππότης άρμισε γιά μίαν άκόμη
φορά. “Όπως όμως και την πρώτη, το
σπαθί του όρμηκε το κενόν.

Ταυτοχρόνως έκανε την ίσορροπία, έ-
παρπάσῃσε και, πριν προσβῇ να πά-
ρη την κατάλληλη στάσι γιά ν’ άμυνθῇ,
το σπαθί του Ραούλ άγγιξε το σπαθίς
του.

“Κύριε, ειπε τότε ο νέος, ή ζωή σας
έσθαι κατ’ άλλα τέκρια μου. Σας την χα-
ρίζω άν μου δώσετε την ύπόσχεσιν πού
σας ζητώ.

—Ποτέ! είπεν ο ίππότης με θυμό.
Και έπαιρῃ πάλι στάσι άμύντης.

“Ο Ραούλ έκανε ένα πύδημα προς τά
όπισθ.

—Μά την πίστι μου, ειπε, νομίζω
πώς έφάνηκα άρκετά επικίχης μαζί σας. “Ας
συνεχίσουμε λοιπόν!

“Η μονομαχία εξακολούθησε πύ λυσ-
αλέα από πρύν.

—Μηράβ! “Όρα! τά καταφέρατε! έ-
ψήθιστε ο κύμης ντε Κοαράς.

“Ο μάρτυς του ίπποτου έδωκεσε και
έσκυψε άπάνω του.

“Ο ίππότης άνοιξε γιά μιά στιγμή τό
αδούμιον του μάτι, τον έκτύπησε και
τού έπαιρῃ.

—Θέ μ’ έκδικήσῃς, δεν είν’ έτσι;
Καί ξεψυχισες.

“Ο κύμης ντε Κοαράς ετράθηξε τον
Ραούλ μακριά από τό ποτάμι.

—Νεαρό μου φιλε τού ειπε, έφευρή-
κατε σάν άληθινός ήρωας, άλλα έμνή-
σταε τώρα πολύ άσχημα.

—Μη! Δεν θαρρεύσαι! Έκανε αυτός.
Καί ετράθηξε πάλι κατά την όδόν “Αρ-
ζαντί.

—Θέλετε λοιπόν να επιστρέψετε στο
ζενωδοχείο σας; τον έρώτησε ο κύμης.
—Ναι, Γιατί;

—Γιατί; Τι θέλετε να ήπτε;

—“Οτι ο φίλος μας μπορεί να είναι πο-
λύ μακρινός συγγενής του διοικητού,
άλλά δεν τον γνωρίζει καθόλου.

—“Ότε λοιπόν ή ιστορία της φαλα-
νης.

—Την έδωλα από τό μυαλό του.

—Καί τού κηροπήγιου;

—“Επειδή ήταν ο ίδιος ο κύμης ντε Κο-
αράς πρωταγωνιστής της ιστορίας αυτής,
όπου ένα άσχημο κηροπήγιο έκανε
τόσα θάνατα, τό κτύπημα ήταν κατά
πρόσωπον, σάν προσβολή.

“Ο κύμης όμως δεν άντιστάθηκε καθό-
λου.

—Καλέ μου φιλε, ειπε, βλέπω ότι δεν
ζερείς καθόλου τις συνθήσεις μας.

—“Εχετε δικιο, έκανε ο Ραούλ. Θα
βρω λοιπόν άλλον προστάτη γιά να με
βάλῃ από τό δύσκολη θέσι πού όρισκο-
μαι.

—“Εχετε γνωρίζετε στο Βορδώ;

—Ναι, κάποιον γνωρίζω. Μού ειπών
μάλιστά πως έχει κάποια έπιρροή.

—Πώς λέγεται;

—Είπε ο έξάδελφός μου Γεώργιος ντε
Μπλουσκ.

Στό άκουσμα αυτού του άνόματος ο
κύμης ντε Κοαράς ύποκλήθηκε.

—Διάβολο! ειπε. “Ο έξάδελφός σας
είνε σκεδόν κυβερνήτης της περιφε-
ρείας.

—Χάρις στις γυναικες, καθώς έμαθα.
—Και σεις είσαοτε πολύ καλός νέος,
εξακολουθήσαν ο κύμης, ώστε θα θελή-
σετε να μου κάνετε μιά μικρή χάρι.

—Ευχαρίστη, άν μπορώ.

—Νά με παρουσιάσετε εις τον κύριον
Γεώργιον ντε Μπλουσκ.

“Ο Ραούλ έκαιμονέλασε.

—“Εχω μιά μικρή χάρι να τού ζητή-
σω, εξακολουθήσαν ο κύμης.

“Εγ’ τού μεταξύ είχαν φθάσει στη γω-
νία της όδοϋ “Αρζαντί.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΧΕΣ: “Η συνέχεια.

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ:
Ετήσια Δραχ. 200
Εξάμηνος » 100
ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ:
Ετήσια Δρ. 1
Εξάμηνος » ½

ΤΟ ΕΡΓΟΝ

ΔΗΜΟΣΙΕΥΣΕΙΣ

Τραπεζών και Κινηματογράφων
κατά στίχον Δραχ. 15
Εμπορικά άγγελία Δραχ. 12

ΤΑ ΔΡΑΜΑΤΙΚΑ ΓΕΓΟΝΟΤΑ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ ΤΩΝ ΠΑΘΩΝ ΑΙ ΚΑΤΑΒΑΛΟΜΕΝΑΙ ΠΡΟΣΠΑΘΕΙΑΙ ΥΠΕΡ ΤΗΣ ΕΙΡΗΝΗΣ

Η ΕΝΕΡΓΟΣ ΑΝΑΜΙΞΙΣ ΤΟΥ ΠΡΟΕΔΡΟΥ ΤΩΝ ΗΝΩΜΕΝΩΝ ΠΟΛΙΤΕΙΩΝ Κ. ΡΟΥΖΒΕΛΤ

Κατά την λήγουσαν σήμερον έβδομά-
δα ή διηνή εύρωπαϊκή κρίσις, την όποι-
αν έπρόκαλεσε τό γνωστό έν Τσεχο-
σλοβακία Σουδητικόν ζήτημα, διήλθε
πολλάς φάσεις. Τά σημαντικώτερα εκ
των έξελεχθέντων γεγονότων είναι τά έ-
ξής:

Εις την Πράγαν, έσχηματίσθη νέα
Κυβέρνησις ύπο τον άρχοντα των πο-
λεμικών δυνάμεων της Τσεχοσλοβακίας
στρατηγόν Σιρόζι.

“Η νέα κυβερνήσις διέταξε γενικήν έ-
πιστράτευσιν και έλαβε και άλλα όντο-
να πολεμικά μέσα, τά όποια είχαν δυ-
σάρεστον έν Γερμανία άπήκυσιν, όπου
ή νέα Τσεχοσλοβακική Κυβέρνησις κρί-
νεται ως έμφορημένη υπό άδίσταλξας
και διαθέσεων υλοσοφιστικών.

“Εν τώ μεταξύ, ο μοχλόν προς διάσω-
σιν της ειρήνης, πρωθυπουργός της “Αγ-
γλίας κ. Τσάμπερλαιν μετέβη και πάλιν
άεροπορικώς εις Γερμανίαν και έσχε
και δεύτεραν μιά τό καγκελλαρίου κ.
Χίτλερ συνάντησιν επί τώ τέλει όριστι-
κής μετ’ αυτού συνεννόησεως προς ει-
ρηνηκήν διευθέτησιν του Σουδητικού.
Αί πολύμοροι συνήσεις των κ.κ. Χίτ-
λερ και Τσάμπερλαιν κατέληξαν εις έν-
γραφον εκ μέρους των Γερμανών κα-
γκελλαρίου διατύπων των αξιώσεων του
διά την ειρηνικήν επίλυσιν του Σουδητι-
κού ζητήματος.

“Ο λόγος του κ. Χίτλερ διαφωτισμέ-
τως έρμηνευθείς έκρίθη επιβεβαιωσ μέν
και ίσως υπερβολικός εις άδίσταλξας
καί έπιδεικτικός και περαιτέρω διαπρα-
γματεύσεων προς διάσωσιν της ειρήνης.
“Ανάγκη να σημειωθῇ ένταύθα, ότι ο κ.
Τσάμπερλαιν όλίγας ώρας πρό της εκφω-
νήσεως του λόγου του κ. Χίτλερ, άπέστει-
λε εις αυτόν ειδικόν άπεσταλμένον κο-
μίσαντα προσωπικήν επιστολήν “ου προς
τον καγκελλάριον έπιστολήσαν ύπατιν
έκκλινον διά την ειρηνικήν διευθέτησιν
του Σουδητικού.

δόν τας εύρωπαϊκάς κυβερνήσεις. Εις
ταύτην άπήντησεν ο κ. Χίτλερ, ο δε κ.
Ρουζβελτ, άπύθνησε δεύτερον έκκλιν-
σιν, έχουσαν ούτω:

“Επιθύμω να σάς γνωρίσω, ότι έλα-
βον την άπάντησιν της “Υμετέρας “Εξο-
χώτης εις τό τηλεγράφημά μου της
26ης τρέχοντος. “Ημιν πεπεισμένος, ό-
τι ή γνώμη σας ήθελε συμπερι με την
γνώμην, την όποιαν έγώ έχω όσον άφο-
ρά τάς άνυπολογίστους και μη συνιμε-
νας καν να προσέλθουν συνεσίες της
μεγάλης καταστροφής, ήτις ήθελε, έ-
κπόσει εις άδύνατον έκτακτον τό κόσμου
έξ άφορητής ενός εύρωπαϊκού πολέμου.

“Ατό ζήτημα, κύριε καγκελλάριε τό ό-
ποιον τίθεται σήμερον ενώπιον του κό-
σμου, δεν είναι ζήτημα πλάνης περί την
κρίσιν ή ζήτημα αδικιών, αί όποια διε-
πραχθήσαν κατά τό παρελθόν. Είπε ζή-
τημα, εκ τού όποιου εξαγρτώνται αί τύχαι
του κόσμου της παρούσης και των με-
λουσών γενεών.

“Ο κόσμος ζητεί από ήμῶς, οί όποιοι
εύρισκόμεθα την στιγμήν αυτήν επί κε-
φαλής των έθνών μας, να άναπτύξωμεν
την ικανότητα μας μέχρι του μεγαλύτου
δυνατού όρίου αυτής διά να ρυθμι-
σθώμεν αί τύχαι των έθνών κυρίως να ύ-
παρῃ άνάγκη να σωρεύωμεν εις τάς
κεφαλὰς των συμφερόσ και κυρίως να
χρησιάζουν ταύτα να εξαγοράσουν τό
μέλλον των δια του άκρωτισμού και

“Ο κ. Τσάμπερλαιν

“Ο κ. Χίτλερ

“Ο κ. Χίτλερ

“Ο κ. Χίτλερ

“Ο κ. Χίτλερ

“Ο κ. Χίτλερ

“Ο κ. Χίτλερ

“Ο κ. Χίτλερ

“Ο κ. Χίτλερ

“Ο κ. Χίτλερ

“Ο κ. Χίτλερ

“Ο κ. Χίτλερ

“Ο κ. Χίτλερ

“Ο κ. Χίτλερ

“Ο κ. Χίτλερ

“Ο κ. Χίτλερ

“Ο κ. Χίτλερ

“Ο κ. Χίτλερ

“Ο κ. Χίτλερ

“Ο κ. Χίτλερ

“Ο κ. Χίτλερ

“Ο κ. Χίτλερ

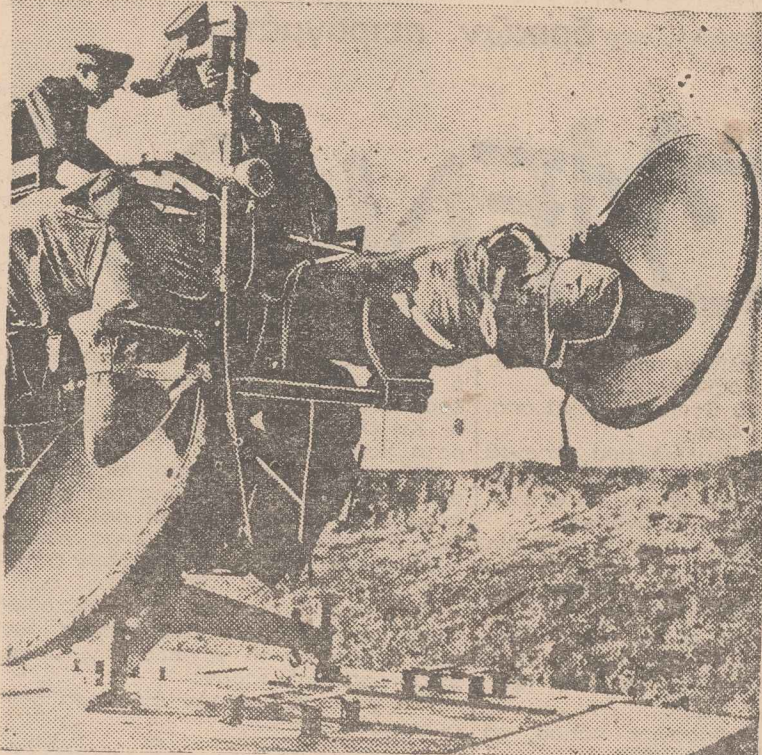
“Ο κ. Χίτλερ

“Ο κ. Χίτλερ

“Ο κ. Χίτλερ

“Ο κ. Χίτλερ

ΤΟΝ ΚΟΣΜΟΝ ΤΑ ΠΑΡΑΛΟΓΑ

Τ'Α καταπληκτικά Η ΚΑΡΔΙΑ ΜΑΣ ΤΡΑΓΟΥΔΑΕΙ...

“Ένα μηχανήμα που παίρνει τους κτύπους της καρδιάς και τους αποτυπώνει σ' ένα δίσκο όμοιο του φωνογράφου!”

Ξέρουμε πολύ καλά ότι κα νένα μηχανήμα δεν είναι τόσο τέλειο και τόσο καταπληκτικό από τον άνθρωπο οργανισμό. Και ότι από το σύνολο αυτό, το πιο αξιοσημείωτο είναι η καρδιά. Δεν ξέρουμε όμως λεπτομέρειες της θαυμαστής αυτής μηχανής που λέγεται καρδιά. Και είναι τόσο περίεργη η λειτουργία της και τόσο ενδιαφέρουσα η αποστολή της, ώστε αξίζει τον κόπο ν' ασχοληθούμε λιγάκι μαζί της.

Οι παλμοί της καρδιάς, αρχίζον από την στιγμή που γεννιέται ο άνθρωπος και σταματούν με τον θάνατόν του. Κατά το διάστημα ενός εικοσιτετρώρου η καρδιά κτυπάει από 115.000 έως 120.000 φορές, που μας κάνουν περισσότερες από 42 εκατομμύρια φορές το χρόνο. Σκεφθείτε τώρα πόσες φορές εκτύπησε η καρδιά ενός ανθρώπου που έζησε εκατό χρόνια.

Το αίμα κυκλοφορεί στις φλέβες μας μόνον και μόνον επειδή το σπρώχνει η καρδιά. Και η καρδιά σπρώχνει το αίμα με τη δύναμη της συστολής. Η διπλή αυτή κίνηση επαναλαμβάνεται από 60 έως 75 φορές το λεπτό.

“Αν άκουγίστε το αυτό σας από το στήθος ενός αποκοιμισμένου ανθρώπου σ' αδιάφορη συνεχώς ρυθμική, δεν είναι και πολύ έντονη, υποκαθιστούν στους ανθρώπους τον ήχο της καρδιάς που είναι πολύ δυνατός. Ο άλλος είναι πιο σύντομος και ελαφρύτερος, το αίμα έρχεται από την καρδιά και οι θαλάσσιες κλείουν.”

Αυτή είναι οι κανονικοί κτύποι. “Υπόκοινον όμως και άλλοι, ακανόνιστοι που είναι πολύ περισσότεροι. Μέχρι εδώ και λίγα χρόνια οι γιατροί τόσο άκουαν με το σπασμό, αλλά τώρα μεταχειρίζονται ένα όργανο που λέγεται καρδιά και τους καταγράφει τον ηλεκτροκαρδιογράφο.”

Το μηχανήμα αυτό αποτυπώνει από ένα μικρόφωνο που τον σπρώχνει στο μέρος της καρδιάς και το κύριο μηχανήμα, που σπρώχνει εις ένα δίσκο, έντελλας όμοιον με τους δίσκους του γραμμοφώνου, δαύτος τους «τόνους» τους διαφόρους κτύπους της καρδιάς και πρό πάντως τους ανωμαλίας. “Εται, ο γιατρός μπορεί να καταλάβει αν υπάρχει κάποια ανωμαλία εις την λειτουργία της καρδιάς και κατά πόσον μπορεί να είναι επικίνδυνη ή όχι.”

“Η καρδιά όμως δεν χαράζει μονάχα δίσκους.”

Κάθε κτύπος της δημιουργεί ώριμα ηλεκτρικά ρεύματα, τα οποία μπορούμε ν' αντιληφθούμε και να καταχωρίσουμε με άλλο ειδικό μηχανήμα.

Ο εξεταζόμενος κρατεί δύο μεταλλικές λαβές, απ' τις οποίες ξεκινούν δύο λεπτά σύρματα που καταλήγουν στο κύριο μηχανήμα. Και εκεί καταχωρίζονται όλες οι ανωμαλίες της καρδιάς, όσο ελαφρές και αν είναι.

“Εται λοιπόν, είτε με τους κτύπους, είτε με τους κρότους και τα ηλεκτρικά ρεύματα που δημιουργεί, η καρδιά μας αποκαλύπτει σήμερα όλα τα μυστικά της.”

ΠΕΣ ΜΟΥ ΤΙ ΜΥΘΗ ΕΧΕΙΣ ΓΙΑ ΝΑ ΣΟΥ ΠΩ ΠΟΙΟΣ ΕΙΣΑΙ

“Αποφεύγετε τους... σου βλοσυρούδες... Και επιστεύετε εκείνους που έχουν... στραβή μύτη.”

Ο καθηγητής Κάρολος Περίε, διάσημος για τις μελέτες του πάνω στην φυσιογνωμία του ανθρώπου, συνέταξε τώρα τελευταία ένα “Χάρτιν της φυσιογνωμίας”, όπως τον λέει, όπου ασχολείται προ πάντος με την μύτη του ανθρώπου.

Υποστηρίζει δηλαδή ο καθηγητής αυτός, ούτε λίγο, ούτε πολύ, ότι βασίζομενοι κανείς εις την μύτην ενός ανθρώπου, μπορεί να μαντέψει τον χαρακτήρα του, να ξερι δηλαδή την καταβολικώς με τι άνθρωπον έχει να κάνει.

“Ας εξετάσουμε λοιπόν κι εμείς τον περίφημον αυτόν Χάρτιν μήπως μπορέσουμε με την βοήθειάν του να γνωρίσουμε καλύτερα τους φίλους μας και να προσφλαχθούμε απ' τους εκθρούς μας.”

Κατά τον φυσιογνωμίστην λοιπόν αυτόν η μακριά μύτη και σουβλερή, προ πάντος όταν έχει κατεβυθισμένη προς τα κάτω, μαρτυρεί απαισιόδοξον και ταγκουνίαν.

Τα πλατιά ρουθούνια μαρτυρούν ότι ο κάτοχός τους έχει μεγάλην οξύθυμότητα εις επιχειρήσεις, μεγάλην υπομονή, επιμονή αλλά είναι και γενναϊόδωρος.

“Όσοι έχουν μύτη σιμή δεν έχουν μεγάλην σταθερότητα χαρακτήρος, τους λείπει η παρατηρητικότητα, δεν είναι και πολύ έξυπνοι, υποκαθιστούν στους ανθρώπους τον ήχο της καρδιάς που είναι πολύ δυνατός.”

“Αν όμως το στήθος αυτό της μύτης φέρεται στο ότι τα φρύδια είναι πολύ ψηλά και κυρτά, τότε ο χαρακτήρας αυτής της μύτης είναι πολύ ηλιθιότης αλλά και εξαιρετικά έξυπνος.”

Τέλος, αν έχετε στραβή ή μύτη και χωρίς καμιά συμμετρία, σας συμπεριφέρει να ήπτε ότι όλα αυτά που αναφέραμε παραπάνω είναι προσημεία και δεν πρέπει κανείς να τα πιστεύει. Πράσι όσους έχουν τέτοια μύτη είναι άνθρωποι δόλιοι, υποκριταί και χαμαρής.

“Αλλά κανείς δεν θα έχει τέτοια μύτη, τουλάχιστον από τους άναγνιστάς μας.”

Βιβλία από μετάξι

“Ένας Τσεχοσλοβάκος μηχανικός έπειτα από πολλές μελέτες και πειράματα, κατώρθωσε να κατασκευάσει ένα νέον είδος φυτικής μετάξης, η οποία μπορεί να χρησιμοποιηθεί και εις την τυπογραφίαν, αντί του χαρτί.”

“Εκτός του ότι διατηρείται πολύ περισσότερο και ότι είναι πολύ στερεώτερον από το χαρτί, η μετάξη αυτή σπρώχνει: ολιγότερον και από το κοινότερον χαρτί. Βεβαιούται ότι η οικονομία ήμπερι να ήσθαι τα 50 τοις εκατόν.”

“Από την νέαν αυτήν ύλην κατασκευάσθησαν ήδη μερικά βιβλία, τα οποία δεν διακρίνονται καθόλου από τα χάρτινα.”

Οινόπνευμα από την λάσπην.

“Η κυρία Σαίν Λεζέρ, από την Άσκονα, ηλικίας 80 και πλέον έτών, γνωστή δε δια σπουδαϊστάς χημικές μελέτας της, έπειτα από τριακόσιες έρευνάς ανεκάλυψε τον τρόπον να δαχρή οινόπνευμα από την λάσπην των τελεμάτων.”

“Η Σαίν Λεζέρ ήτο πάντοτε θεοβία επί θα ήμπορούσε να θάλη οινόπνευμα από μαν ήλιν που να έσπρωχνει όλον και προς τον σκοπόν αυτόν συνεκέντρισε εις το έργοιστήριον της δειγμάτια λάσπης από όλον τον κόσμον.”

“Επί τέλους επέτυχε το σκοπό της και τα πειράματα εστέφθησαν υπό επίτυχον. Άνομιέται τώρα να γνωσθή το μέσον που μεταχειρίζεται δια να επιτύχη το αποτέλεσμα αυτό, οπότε η ανακάλυψις της θα εύρη ά μέσους πρακτικήν εφαρμογήν.”

ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΑΠΟΠΙΑΝΤΟΥ

Διαλεγμένα από τα πιο καλύτερα παλιά και νέα.

“Ένας Άμερικανός μηχανικός, ο οποίος πέθανε τελευταία στο Ρότσεστερ των Ηνωμένων Πολιτειών, συνέταξε την διαθήκην του με τη βοήθεια ενός φωνογράφου.”

Λίγες μέρες πριν πεθάνει, είδωποισε όλα τα μέλη της οικογενείας του να συγκεντρωθούν γύρω απ' το επιθανάτιο κρεβάτι του κι εύθως κατόπιν άρχισε να ύπονογρειν στο φωνόγραφο τις τελευταίες του βελήσεις, οι οποίες αποτυπώνονταν πάνω στην γυψή πλάκα.

“Όταν η ύπαγόρευσις της διαθήκης τελείωσε την κατέστειλε εγκυρη συμπληρώνοντάς την με την ιδιόχειρη ύπογραφόν του, που την έχαραξε πάνω στην πλάκα με το δακτυλίδι του μαζί με τις άλλες ύπογραφάς των μερτύρων.”

“Εται η πρωτότυπη αυτή διαθήκη ήταν νομιμότητα και κατετέθη στο συμβολαιογραφείο. “Οσάκις δε ήθελεν να λάβουν γνώση των περιεχομένων της, ή μάλλον να την άκούσουν οι ενδιαφερόμενοι, δεν είχαν να κάνουν τίποτε άλλο παρά να τοποθετήσουν την πλάκα διαθήκης πάνω σ' ένα φωνόγραφο διαθήκης και να ακούσιν τα μεταστάντα ν' άκούσιν τα παραγγέλματα τοις πατέρα του.”

Μολοντί πλείστοι όσοι καπνιστάι υπήρξαν μακρόβιοι και ή επιπονή δεν έχει καθόρισιν ακόμη και σήμερον σαφώς την επίδραση του καπνού επί του ανθρώπινου οργανισμού, πολλοί ιατροί, εν τούτοις, επιμένουν καταπολεμούντες το κάπνισμα. Μεταξύ αυτών ο Γερμανός Ιατρός Μέρεγκερ, συνιστά εις τους μανιώδεις καπνιστάς τα έλξης, γιά να είναι όσον το δυνατόν ολιγότερα ή θάλαση που προκαλεί την όν οργανισμόν των το κάπνισμα.”

“Τέλος, αν έχετε στραβή ή μύτη και χωρίς καμιά συμμετρία, σας συμπεριφέρει να ήπτε ότι όλα αυτά που αναφέραμε παραπάνω είναι προσημεία και δεν πρέπει κανείς να τα πιστεύει. Πράσι όσους έχουν τέτοια μύτη είναι άνθρωποι δόλιοι, υποκριταί και χαμαρής.”

“Αν δεν μπορούν να συνιθώσουν την ήλη, να ήμ καπνίζουν το τσιγάρο πολύ ήπτα απ' το μέσον. Να ήμ καπνίζουν νυστοκί και κοραυμένον, ούτε το ένα τοίγρορον πάνω τ' άλλο, παρά να φάνηουν ν' άπτελαγν ή λάρυγγας των από τον έρεθισμό.”

“Αν αυτοκράτειρα της Ρώμης Λιβία, περνώντας μία μέρα από τις άχρες του Τίβερι, είδε μερικους άνδρες που λουζόντουσαν γυμνοί, παρά τους νόμους.”

Μόλις ή Σύγκλητος έμαθε το γεγονός οκέφθηκε εύθως να τιμωρήσει με θάνατο τους άναίδεις κολυμπήτες. “Αλλά ή άγνη Λιβία παρουσάσθηκε μόνη επί Σύγκλητον και ήήτη τις χάρι τους.”

“Άντρες γυμνοί, είπε, δεν είναι παρά αγάματα γιά τα μάτια μιας ένδρετης γυναίκας.”

Και τού έδωσε τη διεύθυνση της κυρίας Στέφενς.

“Ο Άγγλος την ανεζηήτησε και την ήπρε στο Παρίσι. “Αλλά βλέποντάς την, δεν άνεγνωρίσε μόνον το ζωντανό πού ήτο πολύ σπουδαίστερο γι' αυτόν: το κορίτσι που είχε εμπνεύσει την πρώτη άγάπη του, όταν ήταν νέος.”

Πράγματι, ως ύπαλοχόνος, χωρίς άλλα μέσα από τον μισθό του, είχαν ευθύνη την άρσινά της. “Χάρης ήπάρουν και ή καρ ήμ έμειν άγαπώσι έπίσης. “Ο πατέρας της όμως, στρατηγός του ήπικού, δεν έδεχθη να τον κίνη γι' αυτό. “Η κόρη δεν έτόλμιζε να παροκούση τον πατέρα της. Και ο νέος ύπολαχόνος έφυγε τότε γιά τας “Ινδίας, όπου διεκρίθη γιά την τόλμήν του και την περιφρόνησιν προς τον θάνατον. “Εται διοδρόμους γρήγορα και λυγρή και σπράττων. “Εν τώ μεταξύ είχε μάθει ότι ήμ ήμπαρουν είχε παντρευθή μ' έναν διάσημο ζωγράφο που έκέρδιζε πολλά λεπτά. “Επί είκοσι χρόνια οχεδόν δεν είχε ήήτη άδεια, γιά να ήμ συναντήσιν την άγαπημένην του, γυναικά ενός άλλου. “Όταν ή πρώτη φορά που γύριζε στην Ευρώπη κι έπειτα από λίγο, έυδεν άζίζει τίποτε!

ΠΕΖΑ ΠΟΙΗΜΑΤΑ

“Από τα ωραιότερα της παγκοσμίου φιλολογίας.”

Στην άκρη του κλωνορίου κρέμεται ένα δαμάσκινο. Μά δεν θέλει να πέση. Και όμως, φουσκμένο σα μάγουλο θυμμένου παιδιού, ώριμο, γεμάτο από άδαν χυμό, το τρώει διαρκώς ή γή.

Με ταίμπες από φωτιά ή ήλιος του τρυπά το δέρμα, του ρουφά τα χρώματα, του καίει την ούρα ά διακόπη.

Και όμως δεν έσκολα. Το πά κι' ό άσρας. Το άγκυλάει στην άρχή, το χαϊδεύει όδλια με την νιοή του και, τέλος, λυσοά και σφυρίζει τριγύρω του άγρια.

Κι' εκείνο ταλαντεύεται, ύπάκουο, γογγυμένο, άποκαμμένο. Βροχή άπόστη κοκκινίζει άπάνω του τις μικροσκοπικές τις σφαιρές. Διαιώνονται εκείνες όε δροσιάς άδκρυα και το δαμάσκινο λυμωκόπα, θαρρείς πως όε κυττάζει όσάν πελώριο μάτι...

“Ένα πουλάκι έρχεται και κάθεταί επάνω στον ίδιο κλώνο. Προχωρεί σιγά-σιγά, ήλσιάζει προσεκτικά, με τα φτερά του μισανοιχτά, και το χυμίζει από μακριά με τη λυτρία του.”

Σε κάθε κτύπημα, το κλώνάρι γέρνει, το δαμάσκινο ύποκυρτεί και κοινιεύται... Λές και φωνάζει: “Μή! Δε θέλω!”

Πότε του δε θα φοβόταν και τρυπάρ άκόμα και σκάλες ανθρώπων. Μά τώρα... Περνά ή γλυκεία μου άγάπη.

Το δάλεπν. Γελά. Γέρνει το ώριό της σώμα, ριχνει προς τα πίσω το γελαστό της κεφάλι, κλεί τα μάτια και άνοιγει τα ύγρα και λαιμάρινα χείλη.

Το δαμάσκινο πέφτει. Και ή γλυκεία μου άγάπη, που δε σκότίζεται γιά τίποτα, μου λέει, με το στόμα γεμάτο άκόμα: “Είδες;” “Ήθελα ένα και γι' αυτό έπρεσε!”

“Αλλά τιμωρήναι γιά τη λαιμαργία της, φτύνει άδραγμα με άπεία το δαμάσκινο. Είχε μέσα σκούληκι!”

—Τόκ, τόκ, τόκ!
—Ποιος είναι;
—Ανοίξε μου.
—Τείοια άρά! Δεν μπορώ, κύριε. Είμαι έτοιμη να πλαγιάσω, μόλις πέταξο τον κορμό μου και έθαλα τη μία μου κάλτσά...
—Άφροσε με να σου δώλω την άλλη.

—Τρόβα το όρόμο σου, θάκαλι
—Σ' άγαπώ.
—Χάρά στον! Μή ύποχρεώνεις να ήμ άγάπης.
—Περίναι γιά σένα!
—Ζήσ ή πεθαίνεις, το ίδιο μου κάνει.

—Μά, είμαι νέος.
—Καί... μπροσος! Σεφορτώνου με.

—Είμαι ώριος...
—Καί... γλυκανάλατος! Άδειάσε μου τη γυνάιν.

—Είμαι πλούσιος...
—Και ήλίδιος... Πήγαινε από δώ, είδωμ φωνάζω.

—Ξέρεις ποιος είμαι;
—Ποιος.
—Ο έραστής της φιλενάδας σου της Μαρίκας...
—Μπα!... Και δεν μου πώλεγες τόσον ώρα!... Άνοίγω άμέσως! (Του Κατεύλ Μαντζέ)

“Ένα τελευταίο κάθ, έχει κάτι το πιο μοντέρνο και το πιο περίεργο. ίους. Μία πλούσια και νέα Νορβηγία παρακολουθούσε πρό ήμνών σ' έναν κινηματογράφο το “Όλο την ποδοσφαιρική άρχή, όταν με μιας, στα έπικρα γιγνόντα, πού προβάλλονται παντού άρχή ή ταμία είδε να περνά στην άδρεση ένας άνδρας, ό οποίος της έκα την περιφρόνησιν προς τον θάνατον. “Εται διοδρόμους γρήγορα και λυγρή και σπράττων. “Εν τώ μεταξύ είχε μάθει ότι ήμ ήμπαρουν είχε παντρευθή μ' έναν διάσημο ζωγράφο που έκέρδιζε πολλά λεπτά. “Επί είκοσι χρόνια οχεδόν δεν είχε ήήτη άδεια, γιά να ήμ συναντήσιν την άγαπημένην του, γυναικά ενός άλλου. “Όταν ή πρώτη φορά που γύριζε στην Ευρώπη κι έπειτα από λίγο, έυδεν άζίζει τίποτε!

Και τού έδωσε τη διεύθυνση της κυρίας Στέφενς.

“Ο Άγγλος την ανεζηήτησε και την ήπρε στο Παρίσι. “Αλλά βλέποντάς την, δεν άνεγνωρίσε μόνον το ζωντανό πού ήτο πολύ σπουδαίστερο γι' αυτόν: το κορίτσι που είχε εμπνεύσει την πρώτη άγάπη του, όταν ήταν νέος.”

Πράγματι, ως ύπαλοχόνος, χωρίς άλλα μέσα από τον μισθό του, είχαν ευθύνη την άρσινά της. “Χάρης ήπάρουν και ή καρ ήμ έμειν άγαπώσι έπίσης. “Ο πατέρας της όμως, στρατηγός του ήπικού, δεν έδεχθη να τον κίνη γι' αυτό. “Η κόρη δεν έτόλμιζε να παροκούση τον πατέρα της. Και ο νέος ύπολαχόνος έφυγε τότε γιά τας “Ινδίας, όπου διεκρίθη γιά την τόλμήν του και την περιφρόνησιν προς τον θάνατον. “Εται διοδρόμους γρήγορα και λυγρή και σπράττων. “Εν τώ μεταξύ είχε μάθει ότι ήμ ήμπαρουν είχε παντρευθή μ' έναν διάσημο ζωγράφο που έκέρδιζε πολλά λεπτά. “Επί είκοσι χρόνια οχεδόν δεν είχε ήήτη άδεια, γιά να ήμ συναντήσιν την άγαπημένην του, γυναικά ενός άλλου. “Όταν ή πρώτη φορά που γύριζε στην Ευρώπη κι έπειτα από λίγο, έυδεν άζίζει τίποτε!

—Είδες αυτό το νέο καλλυντικό που ρεκαμνίζονται;
—Ναι, και το δοκίμασα.
—Καλά το κατάλαβα έγώ ότι δεν άζίζει τίποτε!

ΠΕΖΑ ΠΟΙΗΜΑΤΑ

“Από τα ωραιότερα της παγκοσμίου φιλολογίας.”

Στην άκρη του κλωνορίου κρέμεται ένα δαμάσκινο. Μά δεν θέλει να πέση. Και όμως, φουσκμένο σα μάγουλο θυμμένου παιδιού, ώριμο, γεμάτο από άδαν χυμό, το τρώει διαρκώς ή γή.

Με ταίμπες από φωτιά ή ήλιος του τρυπά το δέρμα, του ρουφά τα χρώματα, του καίει την ούρα ά διακόπη.

Και όμως δεν έσκολα. Το πά κι' ό άσρας. Το άγκυλάει στην άρχή, το χαϊδεύει όδλια με την νιοή του και, τέλος, λυσοά και σφυρίζει τριγύρω του άγρια.

Κι' εκείνο ταλαντεύεται, ύπάκουο, γογγυμένο, άποκαμμένο. Βροχή άπόστη κοκκινίζει άπάνω του τις μικροσκοπικές τις σφαιρές. Διαιώνονται εκείνες όε δροσιάς άδκρυα και το δαμάσκινο λυμωκόπα, θαρρείς πως όε κυττάζει όσάν πελώριο μάτι...

“Ένα πουλάκι έρχεται και κάθεταί επάνω στον ίδιο κλώνο. Προχωρεί σιγά-σιγά, ήλσιάζει προσεκτικά, με τα φτερά του μισανοιχτά, και το χυμίζει από μακριά με τη λυτρία του.”

Σε κάθε κτύπημα, το κλώνάρι γέρνει, το δαμάσκινο ύποκυρτεί και κοινιεύται... Λές και φωνάζει: “Μή! Δε θέλω!”

Πότε του δε θα φοβόταν και τρυπάρ άκόμα και σκάλες ανθρώπων. Μά τώρα... Περνά ή γλυκεία μου άγάπη.

Το δάλεπν. Γελά. Γέρνει το ώριό της σώμα, ριχνει προς τα πίσω το γελαστό της κεφάλι, κλεί τα μάτια και άνοιγει τα ύγρα και λαιμάρινα χείλη.

Το δαμάσκινο πέφτει. Και ή γλυκεία μου άγάπη, που δε σκότίζεται γιά τίποτα, μου λέει, με το στόμα γεμάτο άκόμα: “Είδες;” “Ήθελα ένα και γι' αυτό έπρεσε!”

“Αλλά τιμωρήναι γιά τη λαιμαργία της, φτύνει άδραγμα με άπεία το δαμάσκινο. Είχε μέσα σκούληκι!”

—Τόκ, τόκ, τόκ!
—Ποιος είναι;
—Ανοίξε μου.
—Τείοια άρά! Δεν μπορώ, κύριε. Είμαι έτοιμη να πλαγιάσω, μόλις πέταξο τον κορμό μου και έθαλα τη μία μου κάλτσά...
—Άφροσε με να σου δώλω την άλλη.

—Τρόβα το όρόμο σου, θάκαλι
—Σ' άγαπώ.
—Χάρά στον! Μή ύποχρεώνεις να ήμ άγάπης.
—Περίναι γιά σένα!
—Ζήσ ή πεθαίνεις, το ίδιο μου κάνει.

—Μά, είμαι νέος.
—Καί... μπροσος! Σεφορτώνου με.

—Είμαι ώριος...
—Καί... γλυκανάλατος! Άδειάσε μου τη γυνάιν.

—Είμαι πλούσιος...
—Και ήλίδιος... Πήγαινε από δώ, είδωμ φωνάζω.

—Ξέρεις ποιος είμαι;
—Ποιος.
—Ο έραστής της φιλενάδας σου της Μαρίκας...
—Μπα!... Και δεν μου πώλεγες τόσον ώρα!... Άνοίγω άμέσως! (Του Κατεύλ Μαντζέ)

“Ένα τελευταίο κάθ, έχει κάτι το πιο μοντέρνο και το πιο περίεργο. ίους. Μία πλούσια και νέα Νορβηγία παρακολουθούσε πρό ήμνών σ' έναν κινηματογράφο το “Όλο την ποδοσφαιρική άρχή, όταν με μιας, στα έπικρα γιγνόντα, πού προβάλλονται παντού άρχή ή ταμία είδε να περνά στην άδρεση ένας άνδρας, ό οποίος της έκα την περιφρόνησιν προς τον θάνατον. “Εται διοδρόμους γρήγορα και λυγρή και σπράττων. “Εν τώ μεταξύ είχε μάθει ότι ήμ ήμπαρουν είχε παντρευθή μ' έναν διάσημο ζωγράφο που έκέρδιζε πολλά λεπτά. “Επί είκοσι χρόνια οχεδόν δεν είχε ήήτη άδεια, γιά να ήμ συναντήσιν την άγαπημένην του, γυναικά ενός άλλου. “Όταν ή πρώτη φορά που γύριζε στην Ευρώπη κι έπειτα από λίγο, έυδεν άζίζει τίποτε!

Και τού έδωσε τη διεύθυνση της κυρίας Στέφενς.

“Ο Άγγλος την ανεζηήτησε και την ήπρε στο Παρίσι. “Αλλά βλέποντάς την, δεν άνεγνωρίσε μόνον το ζωντανό πού ήτο πολύ σπουδαίστερο γι' αυτόν: το κορίτσι που είχε εμπνεύσει την πρώτη άγάπη του, όταν ήταν νέος.”

Πράγματι, ως ύπαλοχόνος, χωρίς άλλα μέσα από τον μισθό του, είχαν ευθύνη την άρσινά της. “Χάρης ήπάρουν και ή καρ ήμ έμειν άγαπώσι έπίσης. “Ο πατέρας της όμως, στρατηγός του ήπικού, δεν έδεχθη να τον κίνη γι' αυτό. “Η κόρη δεν έτόλμιζε να παροκούση τον πατέρα της. Και ο νέος ύπολαχόνος έφυγε τότε γιά τας “Ινδίας, όπου διεκρίθη γιά την τόλμήν του και την περιφρόνησιν προς τον θάνατον. “Εται διοδρόμους γρήγορα και λυγρή και σπράττων. “Εν τώ μεταξύ είχε μάθει ότι ήμ ήμπαρουν είχε παντρευθή μ' έναν διάσημο ζωγράφο που έκέρδιζε πολλά λεπτά. “Επί είκοσι χρόνια οχεδόν δεν είχε ήήτη άδεια, γιά να ήμ συναντήσιν την άγαπημένην του, γυναικά ενός άλλου. “Όταν ή πρώτη φορά που γύριζε στην Ευρώπη κι έπειτα από λίγο, έυδεν άζίζει τίποτε!

—Είδες αυτό το νέο καλλυντικό που ρεκαμνίζονται;
—Ναι, και το δοκίμασα.
—Καλά το κατάλαβα έγώ ότι δεν άζίζει τίποτε!

ΤΟ ΦΙΛΙ ΤΟΥ ΣΙΝΕΜΑ

Τὸ φιλὶ εἶνε σὲ ὅλες αὐτὲς τὶς
τοαινίεσ ἀφινίδιὸ καὶ μικρᾶς διαφ-
κεΐας.

Κάματος

ΙΩ. ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΠΟΥΛΟΣ

“Ενα βλέμμα... μιὰ ζωή

Δάκρυνη

Στάσου· οἱ στιγμὲς θ' ἀκαρτεροῦν
 στὸ δρόμο καὶ θὰ σφύρουν,
 τὸ θρῖνο ποῦ ἐτραγουᾷσες
 μιὰ αὐγὴ, κρυφὴ χαρά—
 στάσου· ἡ φωνὴ γλυκύτατη
 λαλεῖ, ὅπου θὰ γύρουں
 σ' ὕπνο βαθὺ τὰ χεῖλην
 ἀχνά, τὰ μάτια τὰ νεκρά.

Σ. ΠΑΣΑΓΙΑΝΝΗΣ

ΤΑΞΕΙΔΙ ΕΙΣ ΤΗΝ ΙΑΠΩΝΙΑΝ

“ΚΑΛΩΣ ΗΡΘΕΣ ΣΤΟ ΙΑΠΩΝΙΚΟ ΞΕΝΟΔΟΧΕΙΟ.”

ΤΟΥ Κ. ΑΡΝΑΛΑΝΤΟ ΦΡΑΚΑΡΟΛΙ

Η μεγάλη προσωπικότης ήμουν εγώ
και θα μπορούσα να πάρω ύψος για την
υποδοχήν αυτήν, αν δεν ήξερα προκα-
ταβολικώς ότι όλοι οι πελάται των μεγάλων

ρτῶν στὸ λαβομάνο ποὺ θρίσκειται στὸν
διάδρομο. Καὶ δὲν πρέπει νὰ φανῇ περὶ-
εργὸ αὐτό, γιατί κανεὶς δὲν δίνει προ-

φής ότι ο ευχαριστούν το ίδιο. Γιατί δεν
είνε καθόλου εύκολο νά καταλάβης τί
λένε...

Η ΚΑΥΣΙΜΟΣ ΠΡΩΤΗ ΥΛΗ

Δέν μπορούμε βέβαια να ξέρουμε από τώρα την μορφήν υπό την οποίαν θα παρουσιάζεται τότε ο ηλεκτρισμός. Γιατί αν ήταν δυνατόν να το φαντασθούμε, θα είχαμε και την λύσιν του δυσκολού αυτού προβλήματος.

ΑΡΝΑΛΝΤ ΦΡΑΚΑΡΟΛΙ

ΠΟΣΕΣ ΦΟΡΕΣ ΛΕΜΕ ΑΚΟΥΟΝΤΑΣ ΣΤΟ ΡΑΔΙΟΦΩΝΟ:

ΕΧΕΙ ΜΙΑ ΥΠΕΡΟΧΗ ΦΩΝΗ!...

Τώρα με τόν ραδιοφωνικόν σταθμό και τόν ραδιοφωνόν, θά σκέπτεθε πολλές φορές:

— Μά γιατί μιλάει αυτός ο άνθρωπος; Δεν ξέρει τί άσχημη φωνή έχει;... Κι όμως δεν τόν ξαίρει. Γιατί οι δμιλόντες στό ραδιόφωνο, οι σπήκρη ή άσχημότερες πρέπει νά γνωρίζουν πολλά πράγματα.

Τό ζήτημα τής τοποθετήσεως και τού χειρισμού τής φωνής διά ραδιοφωνικάς εκπομπάς άπαιτεί πολύ περισσώτερη προσοχή από τόν άνοιγμα τού στοματός και τήν εκστομίαν λέξεων. Πρέπει νά προσφέρτε τās λέξεις με τρόπον πού θά άντηχουν εύχάριστα στην ακοήν. Έάν δεν κατορθώσετε τούτο, οι ακρόαται θά γυρίσουν τό κουμπί εις άλλον σταθμόν.

Ο Κέλβιν Κίτς και ο Τζώζεφ Μπέλλ δυο εκ τών κυρωφιστών διευθυντών δραματικής έν Άμερικη και άγγέλτορες, επίσης συμμετεχόνι ραδιοφωνικάς εκτελέσεις, μωφώνως λέγουν ότι ο άγγέλτορ όφείλει νά γνωρίζη πώς νά χειρίζεται τήν φωνήν του ώστε νά ήχη καθαρά, καί δι' αύτάν χρειάζεται τέχνη παρομοία με εκείνην πού κατέχει ο τυμπανιστής διά τόν τυμπάνον του και ο κλαρινιστής διά τόν κλαρινέτο του.

Οι κανόνες με τούς όποιους όφείλετε νά συμμορφωθήτε διά νά επιτύχετε, είναι άπλοι. Ο άγγέλτορ όφείλει νά γνωρίζη πού νά τοποθετή τήν φωνήν του, πώς νά σχηματίσχη τή φωνήντα καίτα σύμφωνα, καί πώς νά τά προφέρη μετά τόν σωστόν τρόπον. Έπί πλέον, όφείλει νά είναι έξοικειωμένος με τόν μηχανισμόν μέρος τού επαγγελματία του, ούτως ώστε νά τόν έκτελή χωρίς νά τόν άντανασταίνει.

Άλλα τότχημα τών ψεύτικων δοντιών δεν είναι τόσο εύκολο!

«Όσοι φορούν ψεύτικα δόντια σφυρίζουν λέγει ο Κέλβιν Κίτς. «Κανείς από τούς άγγέλτορας δύναται ψεύτικα δόντια. Σχεδόν όλοι τούς έχουν δόντια ίσια καί γερά. Τό ποίν τής φωνής τών είναι γνήσιον κατά 99 τοις εκατόν. Η φωνή μεγενθύνεται τριπλασίως, όταν όμιλή τει εις τόν ραδιοφωνόν, έπομένως είναι φυσικό τά ελαττώματα τής νώνιωνται καταληπτά.Δέν μπορεί νά κρυφθή από τās έλλείψεις μιάς φωνής στό κύματά τού αέρος».

Ο Τζώζεφ Μπέλλ, όστις είχε τόσην επιτυχία κατά τήν παρελθούσαν έποχή όπταν όδυνήθη «Τό καινούργιον Πένιν», ένα δριμύα πού έπαίχθηκε στό ράδιο με πρωταγωνιστριαν τήν Έλεην Χάιους, καί με τόν ίδιον τόν Τζώζεφ

Και όμως δεν συμβαίνει αυτό. Άπλούστατα ό σπήκρη πρέπει νά έχη φωνή «έπισημονικώς καλλιεργημένην»

Μπέλλ, λέγει ότι μολοντί τά ψεύτικα δόντια, τά κομμένα χείλη, ή τραυλά της τά γένεια, ή έρρινός φωνή και άλλα ελαττώματα έμποδίζουν εις τήν καλιν προφοράν τών λέξεων από τόν μικρόφωνον ήμπορούν όμως νά χρησιμοποιηθούν επεκτερώς εις τήν σκηνήν.

Ένα παράδειγμα: Κάποιος ήθοποιός άφού έβγαλε τά ψεύτικα δόντια του έκαμε τόν ρόλον ενός ένενηκοντούτη έπιτυχώς. «Πρέπει νά προσάσωμεν ό ταν υποκρινώμεθα, τραυλίζοντες», λέγει ο Μπέλλ. «διότι οι ακρόαται πού έχουν αυτό τόν ελαττωμα προσβάλλοντάς καί μέν γράφουν παράνοια.

Προκειμένου περί φωνής, ένώ ό δραματικός διευθυντής, έστω όστις δεν υπάρχει φωνή ιδεώδης, είτε άνδρική είτε γυναικεία, αλλά πολλά, αλ όποιαι κρίνονται καταλλήλαιο άν προσσαρμοζώνται με τόν ρόλον. Φωνή γυναικεία δυσάρεστος καί διαπισρατική ήμπορεί νά είναι καταλληλολάτη διά ρόλον άντιποθητικών. Ψυχρά, άκαμπτος, άσυμπάθης φωνή ταιριάζει διά θερείς ρόλους, καί ούτω καθεξής διά τούς διαφόρους χαρακτήρας τού δραματός ή τής κωμωδίας.

Υπάρχουν ώρισμένοι άπλοι κανόνες τούς οποίους όφείλετε νά ακολουθήσετε άν θέλετε νά καλλιεργήσετε τήν φωνήν σας. Μερικά γυναικεία ήμπορούν νά γοιτηύσουν καί τόν παντοπόλη της γειτονίας όταν ζητούν ένα κουτί κονσέρβας. Άλλαι πάλιν ήμπορούν νά γοιτίζουσιν τήν γειτονίαν αυληνοφώτιστης νύκτας με τήν κλαμίκωκινωμένην ή τήν όποιαν εκφράζουν τόν θαυμασμόν των.

Ο Κέλβιν Κίτς, αθενναίος εις τή ζήτμησα περί φωνής, προσφέρει ένω καίς νύξεις εις τούς υποψηφίους τού ραδιοφώνου.

«Διά νά κάμετε ν' άντηχή εύχάριστα ή φωνή σας, θγάλετε τήν από τήν μύτη σας», λέγει. «Προσπαθήτε νά τήν κάμετε πείο χαμηλή. Όμιλείτε χαμηλότερα παρά ότι σας είναι φυσικό, καί κα προσβάλετε νά τήν προσβέλετε με στό στόμθός σας. Όταν ή φωνή εις εις τας όπισθεν κολυθήσας τού λαού, θγάλετε όλίγας άρμονίας δι' αύτήν».

Δεύτερον, προσπαθήτε νά είσθε φυσικός ευδιάθετος. Αυτό εκδηλώνεται εις τήν φωνήν σας. Όταν ο άνθρωπος

θυμών, τόν αίμα εισέρει εις τās φλέσας τού λαμπού. Όταν δέ διερχεται δι' αυτό τόν ή άνασπν, προξέει ήχον παρόμοιον της κραυγής.

Όταν διδάσκετε εις τά παιδιά τήν γρήν γρήν τής φωνής, κάμτε έκκλησιν εις τόν ύποσυνείδητον. Όμιλείτε θρόβος, καί δώσατε εις τόν παιδί τήν ορθήν μέθοδον τής όμιλίας διά νά τήν άρμώσει εις τόν αυτών του. «Αν άρχήσχη εξηγήσεις, τόν παιδί δεν θά σάς έννοήση, καί έπομένως δεν θά δυνηθή νά προσαρμωθή με τήν μέθοδον πού τού διδάσκετε, εκτός άν εκ φύσεως, έχη δραματικόν τάλαντον.

Δέν είναι δυνατόν νά άλλοιώσετε τήν προσωπικότητά σας διά τόν μικρόφωνον, λέγει ο Κίτς. Έδδομήντα πέντε τοις εκατόν τών ακροατών, κατά τόν υπολογισμόν του, γνωρίζουν ακριβώς τί είδους άνδρας ή γυναικα όμιλεί πρως αύτάν. Η φωνή καθίσταται γνωστή τήν ιδιότητα τού καλλιτέχνου, χωρίς τήν βοήθειαν τής τηλεόρασεως.

Ο Κέλβιν Κίτς βασίζει τās κρίσεις του επί τής πολυτούς πείρας του ως άγγέλτορος ραδιοφώνου, τελετάρχου καί συγγραφέως καί εκτελεστού ραδιοφωνικών προγραμμάτων. Είναι κάτοχος διαφόρων βραβείων καί φρονεί ότι αυτό είναι έξαιρετικώς ωφέλιμον διά τόν όρθόν χειρισμόν μιάς οιασδήποτε γλώσσας.

Ο Κίτς διέμεινεν έν Χαθάη, έν Γαλλία καί έν Τουρκία όπου έπήγε τώ 1921 με τήν όρχήστραν του. Καί από πρην οι μουσικοί του έμεινι έν Παρισίσις είχαν δημιουργήσει αξιόλογον φήμην.

Τό 1928 έπήγε εις τήν Άμερικήν καί έπηρεσε συμβόλαιον με τήν Έθνικήν Ραδιοφωνικήν Έταιρίαν ως διευθυντής. Βραδύτερον άπεσώρη καί ειργάζετο διά λογαριασμόν του καταγινόμενος εις τήν συγγραφην προγραμμάτων.

Σχετικώς με τόν γεγονός ότι οι ακρόαται προτιμούν άρρενας άγγέλτορας, ο Τζώζεφ Μπέλλ έχει μερικά πράγματα νά πη έπίσης.

Υπάρχουν, βέβαια, εξαίρέσεις, όπως π.χ. ή Άνις Κλωντέν Μάκ Ντόναλντ ή όποια είναι τελετάρχη εις τόν πρόγραμμα τής Γυναικείας Ραδιοφωνικής

Επιθεωρήσεως καί ή Άλμα Κίτσελλ, μεσφώνος, ή όποία άγγέλλει εις τόν τροχάρωμα: «Άς τά συζητήσωμεν», λέγει.

Όταν ήρχισε νά λειτουργή τόν ραδιοφώνον, τά μικρόφωνα δεν ήσαν τόσον τελειοποιημένα όσον είναι τώρα. Τότε, οι χαμηλοί τόνοι τών άνδρικών φωνών άντηκούσαν καλύτερα παρά οι ύψηλοί τών γυναικών. Άς αποτελέσμεν προτιμήσασιν οι άνδρικοί φωναι άπό τās γυναικείας, καί ή συνήθεια αύτή παραμένει ως τώρα.

Αι γυναικείες δυνάμεις νά χαμηλώσουν τούς τόνους τής φωνής των διά καλής τινος μεθόδου καλλιέργειας καί άσκήσεως εις τήν άπαγγελίαν, άπό τας καί ή φωνή τροποποιείται καί γίνεται εύκαμπτος καί τερπνή. Πιστεύεται δέ, ότι αι γυναικείαι φωναι κουράζον τήν ακοήν ταχύτερον παρά αι άνδρικοί. Πάντων αύτάν νά προκαλήται από τήν σιγήν νευρικήν εύαισθησία/ τών γυναικών, άνωτέρων τής τών άνδρών, ή όποια άντανασπν πάντοτε εις τήν κατάσταση των προσβάλλουσα κατ' άρχήν εις τήν όρασιν καί κατά δεύτερον εις τās αίσθησεις χορδάς.

Ο Τζώζεφ Μπέλλ είναι παλινγνώστης εις τόν Άμερικανικόν κοινόν διά τās δραματικές έρμηνεύσεις του καί διά τήν διευθυνσιν προγραμμάτων. Άς ήθοισιός τού Μπράντσοιη πρό τινών έτών, ήρχισε νά συμμετέχη εις μερικά ραδιοφωνικά προγράμματα τής έποχής εκείνης. Άμέσως είχαν επιτυχία—τόσην ώστε ή Έθνική Ραδιοφωνική Έταιρία έπέμεινε νά τόν καταστήσει ιδιόν της κοινίας. «Ηναγκάσθη, λοιπόν, νά εγκαταλείψη τήν σκηνήν καί νά άφοσιωθεί εις τόν ραδιοφώνον. Τοιού τινός όπως, διευθύνει τόν πρόγραμμα τού Σέρλοκ Χόλμς, καί ο ίδιος χαμείνει τόν ρόλον του, ρεπόρτερ, εις τόν όποιον ο Δρ. Ουότσον, εις τά διηγήματα τού Κόνιν Ντόυλ, άρμυείται τήν Ιστορίαν του. Έπίσης όδουδείται τά πρό σώματα τού ρεπόρτερ όστις διδαι συνέντευξιν εις τόν δημοφιλέστα Λώις, εις ή πρόγραμμα: «Είκοσι έτη εις Σίγκ-Σίγκ».

Τό πρόστιτον πρός τού νέου πού ζητεί νά γίνη δεκτός εις τόν ραδιοφωνικά προγράμματα ως έρμηνευτής δραματικών ρόλων, είναι ή ικανότης τού ένα υποκρίνεται. Άλλά καί πάλιν όσον περισσότερας γνώσεως έχει εις τόν ένενηντικόν του όσον περισσότερον υιοφωμένος είναι, τόσην περισσότεραν έκφασσιν καί γνήσιον ήμπορεί νά καωρήσχη νά προσδώσχη εις τόν παίξιμό του.

Τά πράστιτον πρός τού νέου πού ζητεί νά γίνη δεκτός εις τόν ραδιοφωνικά προγράμματα ως έρμηνευτής δραματικών ρόλων, είναι ή ικανότης τού ένα υποκρίνεται. Άλλά καί πάλιν όσον περισσότερας γνώσεως έχει εις τόν ένενηντικόν του όσον περισσότερον υιοφωμένος είναι, τόσην περισσότεραν έκφασσιν καί γνήσιον ήμπορεί νά καωρήσχη νά προσδώσχη εις τόν παίξιμό του.

Τά πράστιτον πρός τού νέου πού ζητεί νά γίνη δεκτός εις τόν ραδιοφωνικά προγράμματα ως έρμηνευτής δραματικών ρόλων, είναι ή ικανότης τού ένα υποκρίνεται. Άλλά καί πάλιν όσον περισσότερας γνώσεως έχει εις τόν ένενηντικόν του όσον περισσότερον υιοφωμένος είναι, τόσην περισσότεραν έκφασσιν καί γνήσιον ήμπορεί νά καωρήσχη νά προσδώσχη εις τόν παίξιμό του.

Τά πράστιτον πρός τού νέου πού ζητεί νά γίνη δεκτός εις τόν ραδιοφωνικά προγράμματα ως έρμηνευτής δραματικών ρόλων, είναι ή ικανότης τού ένα υποκρίνεται. Άλλά καί πάλιν όσον περισσότερας γνώσεως έχει εις τόν ένενηντικόν του όσον περισσότερον υιοφωμένος είναι, τόσην περισσότεραν έκφασσιν καί γνήσιον ήμπορεί νά καωρήσχη νά προσδώσχη εις τόν παίξιμό του.

μάς λένε άν ειπαν τίποτε για όσα είδαν ή έμαθαν καθ' όλον τούδιστημα πού έβρισαν νεκρού.

Γιά τόν Λάζαρον όμως, τά Εύαγγέλια αφήνουνται έν έκτάσει γεγονότων ή αναστάσεως. Καί μέν θυμίζον άν ή είς τόν βελπίνον της Βηθανίας, ο άναστημένος ήταν στό τραπέζι μαζί με τόν 'Ιησού καί άλλα πρόσφατα.

Έξ άλλου γνωρίζουμε ότι ο Λάζαρος έζησεν πολλόν καιρόν άκόμα καί ότι ήταν ο πώτος επισκέπτης της Μασσαλίας όπου έμεινε επί 17 χρόνια. Η Έκκλησία τόν έκαμε άγιον καί ή ανήμη του γιορτάζεται τήν ημέρα τού θαύματος, δηλαδή τήν παραμονή τών Βαίων.

Καθ' όλον αυτό τόν διάστημα, από τήν ήμε α της αναστάσεως ως τήν ήμερα τού πραγματικού τού θανάτου, ήθε εί έπαρηγ ή με τούς κόσμον, πού ήξερε βέβαια πώς ήταν ο άναστημένος τού Χριστού καί ότι έπείσορας, έκαίς εις μένιν μέσας σπών τάρω καί κατά συνέπειαν ή ψυχή του είχε περιποιηθή ήσυχουσία, στό θαλάσσιον τών νεκρών. Καί θα τόν έρώτηση φυσικά για δλ' αυτά: Τί άρνήθηκε λοιπόν ο Λάζαρος για τήν πέραν τού τάφου ζωήν, γι' αύτήν πού άρχίζει μετά τόν μυστηριώδες φαινόμενον τού θανάτου;

Δέν είπε ποτέ ούτε λέξι, δέν άρνήθηκε τίποτε, δέν άποκάλυψε τόν τρομερό μυστικό πού μέν περιμένει τόν νεκρόν θάνατον. «Αν έλεγε έστω καί τούτο, θά τόν έρίσκασε γραμμένο ή θά έβρεθε άς έμάς από άρνήσεις. Τίποτε όμως: άπόλυτη σιωπή».

Καί δέν είναι άπλάς περιέργο αύτό, αλλά τραγικό καί τρομερό, τόσο πού μάς κάνει νά τρομάζουμε στην ιδέα τού θανάτου.

Οι νεκροί τούς όποιους άνάστησε, τούλάγιστα ένκεινον πού ξέρουμε, είπραν πρής; ή κόρη τού 'Ιαβρού, ο υίός της χήρας τού Ναυύ καί ο άναστήσις του φίλος Λάζαρος.

Εις τήν άφήγησιν της αναστάσεως τών δύο πρώτων τά Εύαγγέλια δέν αναφέρουν παρά λίγας λέξεις πάνω στό καθ' έαυτό γεγονός. Καί δέν τούς αναφέρουν ποτέ πειά κατόπιν, ούτε

ΠΟΛΛΟΙ ΑΝΑΣΤΗΘΗΚΑΝ...

... ΑΛΛΑ ΚΑΝΕΙΣ ΔΕΝ ΜΙΛΗΣΕ ΓΙΑ ΤΟΝ ΑΛΛΟ ΚΟΣΜΟ...

Πολλές ιστορίες καί άπειροι θρύλοι μάς λένε για νεκρούς πού άναστήθησαν μετά κάμποσο καιρό από τήν τάφον τους.

Ο Πάτλων, για νά πάρουμε έναν άπό τούς άρχαιότερους, εις τόν δέκατον όβελιον της «Πολιτείας» του άφηγείται ότι ένας στρατιώτης, όνόματι Έρ, ένώ θριασκόν νεκρός, πάνου στόν σωρό τών έθλων πού έπρόκειτο νά τόν άποτεφρώσουν, άναστήθηκε.

Ο Παύλος Ζακίς, γιατρός καί φιλόλογος, πού έζησε επί Ρώμης από τόν 1583 έως τόν 1658 καί θεωρείται ως ο πατερός τας ιατροδικαστικής, έδημιούσε ένα βιβλίο με τόν τίτλον: «Οι πολλοί πού άπέθαναν καί άναστήθηκαν», αναφέροντας άπειρες περιπτώσεις πού ήταν άγνωστες έως τότε.

Επειτα έχουμε τά Εύαγγέλια, πού αφήνουντα διάφορα θαύματα πού έκαίς ο Χριστός, άνασταίνοντας πειθμένους τόν Λάζαρο καί άλλους.

Σ' αύτήν τήν κατηγορίαν όμως, τών άναστημένων δέν μπορούμε νά δώσουμε καί τούς έπτά εκείνους κοιμωμένους άγίους, τίς περιπτώσεις τών όποιων μάς άφηγείται ο Γρηγόριος τού Τούρ εις τόν βιβλίο του πού έπιγράφεται «Η δέξα τών μυστηρίων».

Οι έπτά εκείνοι μάρτυρες ήταν άβέβαιοι καί άσκητοι, σε μίαν από τίς καλύτερες οικογένειες της Έφέσου. Καί δέν ήθελαν νά ύπακούσουν τίς

προτάσεις πού αυτοκράτορας Δεκίου πού έπέμεινε ν' άπαρηγόθον τόν χριστιανισμόν. Έτσι ο αυτοκράτορ έπέμισε καί διάταξ νά τούς έντειχίσουν ζωντανούς, μαζί με τόν σκίλο τους, μέσα σέ μιά σπηλιά, όπου είχαν καταφύγει.

Έκει μέσα οι έπτά μάρτυρες έμειναν κοιμισμένοι επί διακόσια χρόνια. Καί τήν έποχή τού αυτοκράτορος Θεοδοσίου, τούς έβριχε τυγιάς ένας γαιρικός πού άνοιξε πάλι τήν είσοδο της σπηλιάς για νά τήν χρησιμοποιήσχη σάν άποθήκη.

Οι έπτά άδελφοί εξήγησαν σάν νά είχαν μόλις άποκοιμηθή, άφού έμειναν κλεισμένοι επί δύο αιώνες εκεί μέσα. Έήσαν άκόμη μερικά χρόνια κ' έπειτα άπέθαναν σ' αλήθεια. Έπειδή όμως ή Έκκλησία λέει ότι «έκοιμήθησαν» κατά τόν διάστημα αυτό τών δύο αιώνων, καί όχι ότι άπέθαναν, δέν μπορούμε νά πούμε άναστημένους, αλλά άπλάς αναφέρουμε τήν περίπτωση τούς σάν περιεργό γεγονός.

Όποιος ήθελε καί άν βρεθή μπροστά εις έναν άναστημένον νεκρόν, τόν πρώτο πράγμα πού θά τόν ρωτήσχη, θά είναι αύτός: «Τί είδες καί τί έκαμες καθ' όλον τόν διάστημα πού ήσουν νεκρός»;

Αυτήν ακριβώς τήν έρώτηση έκαμαν εις τόν στρατιώτη Έρ πού Πλάτωνος ο άνώτερός του, οι συγγενείς καί οι φίλοι, όταν τόν είδαν νά ξαναζώντα.

Αυτήν ακριβώς τήν έρώτηση έκαμαν εις τόν στρατιώτη Έρ πού Πλάτωνος ο άνώτερός του, οι συγγενείς καί οι φίλοι, όταν τόν είδαν νά ξαναζώντα.

Αυτήν ακριβώς τήν έρώτηση έκαμαν εις τόν στρατιώτη Έρ πού Πλάτωνος ο άνώτερός του, οι συγγενείς καί οι φίλοι, όταν τόν είδαν νά ξαναζώντα.

Αυτήν ακριβώς τήν έρώτηση έκαμαν εις τόν στρατιώτη Έρ πού Πλάτωνος ο άνώτερός του, οι συγγενείς καί οι φίλοι, όταν τόν είδαν νά ξαναζώντα.

Αυτήν ακριβώς τήν έρώτηση έκαμαν εις τόν στρατιώτη Έρ πού Πλάτωνος ο άνώτερός του, οι συγγενείς καί οι φίλοι, όταν τόν είδαν νά ξαναζώντα.

Αυτήν ακριβώς τήν έρώτηση έκαμαν εις τόν στρατιώτη Έρ πού Πλάτωνος ο άνώτερός του, οι συγγενείς καί οι φίλοι, όταν τόν είδαν νά ξαναζώντα.

Αυτήν ακριβώς τήν έρώτηση έκαμαν εις τόν στρατιώτη Έρ πού Πλάτωνος ο άνώτερός του, οι συγγενείς καί οι φίλοι, όταν τόν είδαν νά ξαναζώντα.

Αυτήν ακριβώς τήν έρώτηση έκαμαν εις τόν στρατιώτη Έρ πού Πλάτωνος ο άνώτερός του, οι συγγενείς καί οι φίλοι, όταν τόν είδαν νά ξαναζώντα.

Αυτήν ακριβώς τήν έρώτηση έκαμαν εις τόν στρατιώτη Έρ πού Πλάτωνος ο άνώτερός του, οι συγγενείς καί οι φίλοι, όταν τόν είδαν νά ξαναζώντα.

Αυτήν ακριβώς τήν έρώτηση έκαμαν εις τόν στρατιώτη Έρ πού Πλάτωνος ο άνώτερός του, οι συγγενείς καί οι φίλοι, όταν τόν είδαν νά ξαναζώντα.

Αυτήν ακριβώς τήν έρώτηση έκαμαν εις τόν στρατιώτη Έρ πού Πλάτωνος ο άνώτερός του, οι συγγενείς καί οι φίλοι, όταν τόν είδαν νά ξαναζώντα.

Αυτήν ακριβώς τήν έρώτηση έκαμαν εις τόν στρατιώτη Έρ πού Πλάτωνος ο άνώτερός του, οι συγγενείς καί οι φίλοι, όταν τόν είδαν νά ξαναζώντα.

Αυτήν ακριβώς τήν έρώτηση έκαμαν εις τόν στρατιώτη Έρ πού Πλάτωνος ο άνώτερός του, οι συγγενείς καί οι φίλοι, όταν τόν είδαν νά ξαναζώντα.

Αυτήν ακριβώς τήν έρώτηση έκαμαν εις τόν στρατιώτη Έρ πού Πλάτωνος ο άνώτερός του, οι συγγενείς καί οι φίλοι, όταν τόν είδαν νά ξαναζώντα.

Αυτήν ακριβώς τήν έρώτηση έκαμαν εις τόν στρατιώτη Έρ πού Πλάτωνος ο άνώτερός του, οι συγγενείς καί οι φίλοι, όταν τόν είδαν νά ξαναζώντα.

Αυτήν ακριβώς τήν έρώτηση έκαμαν εις τόν στρατιώτη Έρ πού Πλάτωνος ο άνώτερός του, οι συγγενείς καί οι φίλοι, όταν τόν είδαν νά ξαναζώντα.

Αυτήν ακριβώς τήν έρώτηση έκαμαν εις τόν στρατιώτη Έρ πού Πλάτωνος ο άνώτερός του, οι συγγενείς καί οι φίλοι, όταν τόν είδαν νά ξαναζώντα.

Αυτήν ακριβώς τήν έρώτηση έκαμαν εις τόν στρατιώτη Έρ πού Πλάτωνος ο άνώτερός του, οι συγγενείς καί οι φίλοι, όταν τόν είδαν νά ξαναζώντα.

Αυτήν ακριβώς τήν έρώτηση έκαμαν εις τόν στρατιώτη Έρ πού Πλάτωνος ο άνώτερός του, οι συγγενείς καί οι φίλοι, όταν τόν είδαν νά ξαναζώντα.

Αυτήν ακριβώς τήν έρώτηση έκαμαν εις τόν στρατιώτη Έρ πού Πλάτωνος ο άνώτερός του, οι συγγενείς καί οι φίλοι, όταν τόν είδαν νά ξαναζώντα.

Αυτήν ακριβώς τήν έρώτηση έκαμαν εις τόν στρατιώτη Έρ πού Πλάτωνος ο άνώτερός του, οι συγγενείς καί οι φίλοι, όταν τόν είδαν νά ξαναζώντα.

Αυτήν ακριβώς τήν έρώτηση έκαμαν εις τόν στρατιώτη Έρ πού Πλάτωνος ο άνώτερός του, οι συγγενείς καί οι φίλοι, όταν τόν είδαν νά ξαναζώντα.

Αυτήν ακριβώς τήν έρώτηση έκαμαν εις τόν στρατιώτη Έρ πού Πλάτωνος ο άνώτερός του, οι συγγενείς καί οι φίλοι, όταν τόν είδαν νά ξαναζώντα.

Αυτήν ακριβώς τήν έρώτηση έκαμαν εις τόν στρατιώτη Έρ πού Πλάτωνος ο άνώτερός του, οι συγγενείς καί οι φίλοι, όταν τόν είδαν νά ξαναζώντα.

Αυτήν ακριβώς τήν έρώτηση έκαμαν εις τόν στρατιώτη Έρ πού Πλάτωνος ο άνώτερός του, οι συγγενείς καί οι φίλοι, όταν τόν είδαν νά ξαναζώντα.

Αυτήν ακριβώς τήν έρώτηση έκαμαν εις τόν στρατιώτη Έρ πού Πλάτωνος ο άνώτερός του, οι συγγενείς καί οι φίλοι, όταν τόν είδαν νά ξαναζώντα.

Αυτήν ακριβώς τήν έρώτηση έκαμαν εις τόν στρατιώτη Έρ πού Πλάτωνος ο άνώτερός του, οι συγγενείς καί οι φίλοι, όταν τόν είδαν νά ξαναζώντα.

Αυτήν ακριβώς τήν έρώτηση έκαμαν εις τόν στρατιώτη Έρ πού Πλάτωνος ο άνώτερός του, οι συγγενείς καί οι φίλοι, όταν τόν είδαν νά ξαναζώντα.

Αυτήν ακριβώς τήν έρώτηση έκαμαν εις τόν στρατιώτη Έρ πού Πλάτωνος ο άνώτερός του, οι συγγενείς καί οι φίλοι, όταν τόν είδαν νά ξαναζώντα.

Αυτήν ακριβώς τήν έρώτηση έκαμαν εις τόν στρατιώτη Έρ πού Πλάτωνος ο άνώτερός του, οι συγγενείς καί οι φίλοι, όταν τόν είδαν νά ξαναζώντα.

Αυτήν ακριβώς τήν έρώτηση έκαμαν εις τόν στρατιώτη Έρ πού Πλάτωνος ο άνώτερός του, οι συγγενείς καί οι φίλοι, όταν τόν είδαν νά ξαναζώντα.

Αυτήν ακριβώς τήν έρώτηση έκαμαν εις τόν στρατιώτη Έρ πού Πλάτωνος ο άνώτερός του, οι συγγενείς καί οι φίλοι, όταν τόν είδαν νά ξαναζώντα.

Αυτήν ακριβώς τήν έρώτηση έκαμαν εις τόν στρατιώτη Έρ πού Πλάτωνος ο άνώτερός του, οι συγγενείς καί οι φίλοι, όταν τόν είδαν νά ξαναζώντα.

Αυτήν ακριβώς τήν έρώτηση έκαμαν εις τόν στρατιώτη Έρ πού Πλάτωνος ο άνώτερός του, οι συγγενείς καί οι φίλοι, όταν τόν είδαν νά ξαναζώντα.

Αυτήν ακριβώς τήν έρώτηση έκαμαν εις τόν στρατιώτη Έρ πού Πλάτωνος ο άνώτερός του, οι συγγενείς καί οι φίλοι, όταν τόν είδαν νά ξαναζώντα.

Αυτήν ακριβώς τήν έρώτηση έκαμαν εις τόν στρατιώτη Έρ πού Πλάτωνος ο άνώτερός του, οι συγγενείς καί οι φίλοι, όταν τόν είδαν νά ξαναζώντα.

Αυτήν ακριβώς τήν έρώτηση έκαμαν εις τόν στρατιώτη Έρ πού Πλάτωνος ο άνώτερός του, οι συγγενείς καί οι φίλοι, όταν τόν είδαν νά ξαναζώντα.

Αυτήν ακριβώς τήν έρώτηση έκαμαν εις τόν στρατιώτη Έρ πού Πλάτωνος ο άνώτερός του, οι συγγενείς καί οι φίλοι, όταν τόν είδαν νά ξαναζώντα.

Αυτήν ακριβώς τήν έρώτηση έκαμαν εις τόν στρατιώτη Έρ πού Πλάτωνος ο άνώτερός του, οι συγγενείς καί οι φίλοι, όταν τόν είδαν νά ξαναζώντα.

Αυτήν ακριβώς τήν έρώτηση έκαμαν εις τόν στρατιώτη Έρ πού Πλάτωνος ο άνώτερός του, οι συγγενείς καί οι φίλοι, όταν τόν είδαν νά ξαναζώντα.

Αυτήν ακριβώς τήν έρώτηση έκαμαν εις τόν στρατιώτη Έρ πού Πλάτωνος ο άνώτερός του, οι συγγενείς καί οι φίλοι, όταν τόν είδαν νά ξαναζώντα.

Αυτήν ακριβώς τήν έρώτηση έκαμαν εις τόν στρατιώτη Έρ πού Πλάτωνος ο άνώτερός του, οι συγγενείς καί οι φίλοι, όταν τόν είδαν νά ξαναζώντα.

Αυτήν ακριβώς τήν έρώτηση έκαμαν εις τόν στρατιώτη Έρ πού Πλάτωνος ο άνώτερός του, οι συγγενείς καί οι φίλοι, όταν τόν είδαν νά ξαναζώντα.

Αυτήν ακριβώς τήν έρώτηση έκαμαν εις τόν στρατιώτη Έρ πού Πλάτωνος ο άνώτερός του, οι συγγενείς καί οι φίλοι, όταν τόν είδαν νά ξαναζώντα.

Αυτήν ακριβώς τήν έρώτηση έκαμαν εις τόν στρατιώτη Έρ πού Πλάτωνος ο άνώτερός του, οι συγγενείς καί οι φίλοι, όταν τόν είδαν νά ξαναζώντα.

Αυτήν ακριβώς τήν έρώτηση έκαμαν εις τόν στρατιώτη Έρ πού Πλάτωνος ο άνώτερός του, οι συγγενείς καί οι φίλοι, όταν τόν είδαν νά ξαναζώντα.

Αυτήν ακριβώς τήν έρώτηση έκαμαν εις τόν στρα

Αγγλος Σαρμουλά ΦΟΞ έτελειποιποισε τὸ ἀλεξιθρόχιον, ἀντικαταστάσας τὸν ζύλινον σκελετὸν διὰ χαλυδοῦνον ἐλαφρότερου. Τέλος, τὸ ἀλεξιθλίον τῶν κυριῶν ἐκκρίσθη ὀριστικῶς τοῦ ἀλεξιθροχίου ἀποτελέσαν ἰδιαίτερον ἀντικείμενον, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἡ μόδα ἐξήντηλσε κάθε εἶδος διακοσμήσεως.

ΣΜΥΡΝΑΪΚΕΣ ΗΘΟΓΡΑΦΙΕΣ

ΤΟ ΠΑΙΔΙ ΕΙΝΑΙ ΜΑΛΑΜΑ...

... ΧΑΡΑ Σ' ΕΚΕΙΝΗΝ ΠΟΥ ΘΑ ΤΟ ΠΑΡΗ !

Στο Κουκλουτζά -τό μικρό, χαριτωμένο και ανοικτοκαρδο χωριό της Σμύρνης, μίσημι ώρα από την πόλη, που είχε σκαρφαλωμένο στην κορφή του βουνού- όλοι τον ήξεραν και τον συμπαθούσαν τον κύρ Μανώλη τον Τσουπρά. Έτσι τον έλεγαν, Τσουπρά, γιατί είχε την άτυχια ό καυμένης ν' αποκτήσει έννα κόρες στη γραμμή!

Είχε άγνοια πως όταν ή γυναίκα του ή Παναγία, τοίκαμε το πρώτο κορίτσι, ή κέρα Λοζάντρα ή μισή, την παρηγόρησε με τον καλό της λόγο: «Της καλομοιρας το παιδί το πρώτο 'ναι κορίτσι». Μά οι γειτονισσες, σάν έδλεπαν πως έκανε όλο κόρες, δέν είχαν την ίδια γνώμη. Κακομοίρα ή θάζανε, κακομοίρα ή θάζανε.

Σάν την κτύταζαν φουσκωμένη κάθε φορά ή παίρνον την κατφόρο γιά την έκκλησία, άρχιζαν το σούσουρο και το κουσούλι:

—Πάλι γκαστρωμένη ή λεγάμενη! τοούπρα μάς ετοιμάζει.

—Καλέ, δέν κυττάς ή κακό! Γαμπρός δέν θά μείνι ού το χωριό.

—Αμ! δέν κάνει και κανένα άγόρι ή εύλογημεν!

—Πά! πά! την άμορη, και πού προικί!

Μά και οι φίλοι του κύρ Μανώλη δέν πήγαιναν πίσω. Έλεγαν κι αύτοι το λογάκι τους:

—Έ, κύρ Μανώλη, ν' άνοιξης ραφτό-δικο...

—Μπά! κάλλιο ν' άνοιξης Παρθενα-γαγείο...

—Ενώ λέω κώνα Μοναστήρι...

Τήν ήμέρα πού περίμενε γέννα, έ-σταλνε ή μισή και την πεβραά του να της παρασταθούν' κι αύτος ξεκινούσε σ' άμπέλι, με την κρυφή έλπίδα πως το θράδυ-θράδυ, πού θα γύριζε, θαρί-σκε πλεία, ή φορά αύτή, άρσενικό.

Μά το πρώτο γενιόπουλο πού τόν ξάνοιγε νάοχηται συλλογιόμενος, έτρε-χε να πού φέρη ή ουχαρία:

—Έ, μπάριμα Μανώλη, ή μουστού-Λεβιά! Νά ή χοίρεσσ!

Περνούσε διαστικός, σκυφτός κι άμ-λητος. Στήν αύλη του σπιτιού, μερικές γενιάνισσες πουθόσαν γύρω στη φωτιά νυκτασών πιά το μωρό, έπαισαν ή φι-λαρ α και τόν καλωσόριζαν:

—Καλοορίζικη! Νά ή χοίρεσσ...

—Νά σου ζήση το νέο κορίτσι. Τι νά γίνη! Κάθε παιδί με την τύχη του...

—Υπομονή. Άς είνε γερά και σιδε-ροκέφαλο...

—Μή θορυγκωμάς, κύρ Μανώλη. Έ-τοι θέλει ο Θεός. Θάλθουν σιγά-σιγά και τ' άγόρια.

Κι έτσι, ο κύρ Μανώλης, ο Δανοςας αύτος του Κουκλουτζά, ή κατάφερε ν' αποκτήσει έννιά κόρες, με συμπάθειο, απανωτά ή μια στην άλλη, πού καλό-κόλα δέν κατάρθωνε ούτε τά όνόματά τους νά θυμώρη. Πολλές φορές πήγαινε νά κοζέη ή Μοργιά κι έφώναζε ή Λενιά! ή έλεε ή Σοφή κι άνωμάτιζε ή Γεωργουλα. Και καμιά φορά έλεγε ό-λα τά όνόματα στη σειρά άνακατωμένα γιά νάορη κείνη πούθελε.

Τά χρόνια περνούσαν, τά κορίτσια μεγάλωναν κι ο Μανώλης, γιά νά τ' ά-ναστήσει, δούλευε άπ' το πρωί ως το θράδυ. Σύντροφιά πάντα με το Σταχε-ρό, το γιάδαρό του, κατέβαινε στη Σμύρ-νη και πουλούσε το καλοκαιρί σταφύ-λια και ούκα, και το χειμώνα γάλα και ό,τι άλλο.

Τά χειμωνιάτικα θράδια, σάν εύγριζε στο σπιτι κουρασμένος άπ' το δρόμο κι άπ' ή δουλειά, καθόταν κοντά στο τζά-κι, πού σπιδόθουσε καπνίζοντες ή φωτιά και μύριζε κουσάρια και σκονά, έδλεπε τριγύρω στην καλή του γυναι-κούλα έννιά χαριτωμένα κεφαλάκια, έννιά δροσερά τριανταφυλλενία προ-σωπία, έννιά ζευγάρια έζυπνα ματά-κια νά τόν περιμένουν με χαρά και έν-νια μελωδικές φωνές -περισσότερες άπό ή σκόλα της μουσικής- νά τόν φι-νάσουν γλυκές και πρόσχαρες. Άλλες τόν φιλούσαν, άλλες τόν άγκάλιαζαν, τόν χάζευαν, οι μικρότερες άνέδιναν, με φαιδρά ξεφυσινά στα γόνατά του. Η μία έτρεχε νά ποτίη το Σταχερό, άλλη νά καθάριη τούς τενεκέδες και τά καλάθια, άλλη νά το θράδι κώνα φωσκουπύλο γιά φλυσκούλι.

—Πώς τά πέρασες, μισήμα;—
—Είσι καλά; εύχαριστήμενος;—
—Στάσου, μισήμα, νά σου ράψω το

κουμπή του γελέκου.

—Πά! πά! τι σκονή! Στάσου, καλέ μισήμα, νά σε θουρτάσω.

Κι ο Μανώλης, τρισευτυχισμένος με-σα ο' έκεινα τά χάδια τών αγαπημένων του, ξεκινούσε τά πειράγματα τών αγα-θών γειτόνων, πού τούκαναν ή προά-λεις, άνήμερα τών Άγιών Άποστόλων, ή γορηή του χωριού, την ώρα πουδύγα-νε άπ' την έκκλησία με ή φαμίλια του:

—Νά, οι έννέα Μοσάι! είνε πη ο Πουλής ο Κότακας, ο δάκαλος του χωριού.

—Αι έννέα Παρθένοι! έπροσεσαν ο παπα-Παρθένος, πού άπό έπτά τις έκα-νε έννιά γιά νά ήη το άστείο του.

—Αι έννέα πλάνη! του φαρμά! αντί-κοφε και ο Ρουμπής ο γιατρός, γιά νά ήη κι αύτός το δικό του (ή δέν άπτι θά-τον ο ίδιος θάσας, πού είχε ξεκάνει με ή γιστρική του κάμποςου ουχαρία-νούς γιά τόν άλλο κόσμο)

Μά τώρα ο Μανώλης τά ξεκινούσε ό-λα. Ήταν εύχαριστήμενος κι άπορού-σε κι αύτος, πως τόσα χρόνια υποσέ-ι-νέ ή ζήση στο πατρογονικό του σπιτί, ό-που έπειτ άπ' το θάνατο της μνάνας του, ή μόνο θηλυκό έκει μέος ήταν μιά... γρηά γαϊδούρα, ή γισριά του Στα-χερού!

Μονάχα καμιά φορά, το γλυκοχαρά-μα, πού ξεκινούσε γιά ή Σμύρνη, μία σκέψις σκετινέη τού συννέφεσε ή χα-ρά του: πως αβριο-μεθαύριο, πού θα τόν πλάκωναν τά χρόνια και τά γηρα-τέα, δέν θα μπορούσε νά τρέχη στο λιοπύρια και στις παγωνίες γιά νά κε-ρίξη το ψυμί τών παιδιών του. Άκ! γιά-τί νά μην έχη ένα άγόρι τουλάχιστον, νά τόν ξεκουράει, νά το δάλη στη βέσι του, στήριγμα κι' έλπίδα!

Τό εύλογίζετο και θαρούσε το δρόμο με δουρκωμένα τά μάτια.

Τά χρόνια περνούσανε και τά ρούχα της πιο μεγάλης γενιόνοισσας σιγά-σιγά στο κορμί της πιο μικρής. Τώρα βοηθού-σαν κι αυτές το σπιτι. Άλλες δούλευαν στον τρύγο, άλλες στο θερμείο, άλλες στον καπνό και άλλες στο νοικοκυριο του σπιτιού.

Ένα πρωί πρόσδαε ή Πλουμοή ή Κα-ραμουράδισα. Ήταν φημιόνηνη στο χω-ριό γιά τά γιστροσώρη της και τις προ-ξενίες της. Ποιανού ν' άρωστηρή; το ζώ και νά μη ή φωνάξη νά το ζορκίση άπ' το κακό μάτι: Στο ζόρκι, στο μάτια-μα, στα γυτάρια δέν είχε το τσιρί-μας. Αυτή ήταν κι' όχι άλλη. Ήξερε νά

γυτάρη τις μερμηγκιές με τ' αλά-τι κοντά στη θρύση του χωριού κάθε σοσέφτο. Περνούσε τόν ήλιο -έτσι λέ-ν- έκει τόν πονοκέφαλο- μ' ένα πο-τήρι νερό την ώρα πού κτυπούσαν οι καμπάνες το μεσημέρι. Γάιτρε τον Ι-κτερο, το σαράλκι όηλαδη, με κτρι-νο μετάει και μέλι. Γάιτρε τά κύλι-κα κύνοντας νερό στής ροδακινιάς ή ριζή! περνούσε τ' άμπέλι, την κέ-κινια του μωρού και τ' άνεμοπύριμα. Όνειρο-εξιδιόαυτα πρώτη. Όλες, μικρές -μεγάλες, ο' αύτην τρέχανε νά τούς τά 'ξηγηση. Μά εκείνο όμως πού την έκα-νε νά την αγαπούσι οι μαννάδες και νά βένε ή φιλία της, ήταν οι προξενίες της. Ποιά προξενία πήρε άπάνω της και δέν την έθγαλε πέρα; Το σπιτι της δά ήταν γεμάτο πάντα άπό τά χαρίσματα τών παντρεμένων πού τις είχε θολέ-φει. Τι τρακανάδες! τι κροαί! τι γα-ούρ! τι πουλερικά! Δέν σου λέω: ή-σαν και μερικές άκαρίστες -μπα! πού στα μάτια τους νά κόπηι ό,τι τούς έ-κανε- πού δέν γύριζαν νά την δούν ά-μα τελείωνε ο γάμος.

—Αμην, νά δώρη ή Χάρι Της. Κόπι-σε, κόπι-σε.

Και ή Πλουμοή σιγά-σιγά, σκύδοντας σ' αύτή τις, άρχισε:—
—Ήσάλα όυό λογιά κάλτσες γιά νά πιάση ο λόγος μου, ένα κομμάτι ψυμί στον κόρφο μου γιά την κυδέρνισι του σπιτιού σου κι' ένα δώλο ζάχαρι νάνε γλυκά σου θά σου πώ.

Και άφου της έζήγησε τά καθέκιστα, με τό νί και με τό σίγμα:—
—Έτσι, πού λες, Παναγιώτα μου. Τό παιδί είνε μάλαμα. Δουλεύτης, καλό-γνιμος, νοικοκύρης! Χάρη σ' έκειννη πού θά τόν πάρη. Συλλογίου πως θά κάνης άρχη και θά σου μείνουν όκτώ...

Άκούς: Όκτάδωδά!... Δέν το θέλωμε δέν πως ο πατέρας τους ο καυμένος κά-νει τά μαλλιά του φοροκαλιά, γιά νά φέ-ρη ή μιάν άκρα με την άλλη! Ήπει-τά, έξουμει και γεράματα, άφρώστες, κοκκίνα μου... Αβριο-μεθαύριο -ό θεός νά μην το δώρη!- παθαίνει, πού λέει ο λόγος, τίποτα -φτού! φτού! άς μετα-τοπίσω άπ' ή βέσι μου, ζορκιμένο μα-κρύ άπό δώ το κακό- μά... άνθρωποι πιά είμωστε... κι' άν τύχη κι' έλθη, ποιος θά γυρίση νά σάς δει; Βίος δέν θά δας άσχη. Τά ξέρεις και τά ξερου-

με. Θεός και γείτονας δέ λαθεύουνται, Παναγιώτα μου... Νά κάνης το σταυρό σου και νά πής το ναί. Εγώ ή κακομοί-ρα θά σού σπαιή, κοντάρι... Έννοια σου!...

Ή Παναγιώτα την εύχαρίστησε σ' ό-σα έκοδε κι' έρραδε ή Πλουμοή. Της είνε πως θά το κάνει λόγο στον άνδρα της.

Τό θράδυ τώμεθε κι' ο Μανώλης. Κι' άρχισαν κι' οι δού νά συλλογιούνται τό τι και πως θά κάνουν. Άπό την ήμέρα έκεινι του κόπης ο ύπνος. Τόν έτρω-γε ή συλλοή. Στο άναμεταξύ τά σουρ-ταφέρα της προξενιέρας δέν είχαν τελειωμό. Άπ' ή μία συμπεράσα στήν άλλη.

Μά όταν ένας γονιός έχη λίγα χρή-ματα και πολλά κορίτσια, δέν πολυού-λογίζεται. Έτσι ο κύρ Μανώλης τ' άπο-φάσις κι' έδωκε το λόγο του.

—Μονάχα, σάν έλθρη εήμερα ή Πλου-μοή, φωνάξει με νά της μιλήσω, είνε στή γυναίκα του.

Μά ή προξενήτρα φώναζε νάορη την ώρα πού έλειπε ο Μανώλης. Ήταν σάν μουδιόσμενη. Τη φορά αύτή τά ξερο-μοσούσε. Όλο και με μισόλογα. Στο τέλος της λέει:

—Ερχουμαι άπ' ή συμπεθέρα. Για πέ μου, Παναγιώτσα μου, άπό πίσω τάχει τά ρούχα το κορίτσι: Μή σου κα-κοφανή. Μιλήμενα προάματα...

—Μά, κερά Πλουμοή, σ' το ξέρεις το συννέσιο του χωριού μας. Άπό δώδεκα χρονιά της 'τοιμάζουμε τις πρώτες τά προικιά. Ήφωγα τά νεύτια μου στήν κρεββάτι π' άφ'αυ... Άπό έξη τις τά-χω. Φτωκικά, μά νοικοκυρεμένα...

Ή Πλουμοή ξερόθηκε και ξερακατά-πτε...
—Επειτα της έζήγησε πως ή συμπε-θέρα τά θέλει, καλή και σώνει, άπό δώ-δεκα. Κι' ο γιος δέν μπορεί, έλέπεις, νά καλόρη της μνάνας του το κατήρι.

—Έτσι τώδεκα, λέει, κι' έκεινι σ' ός δού τις κόρες. Μή συγκινηθείς, κύρ Παναγιώτα μου. Νά γίνη τρόπος νά τά οικονομήσουμε. Δέν είνε δά και τίποτε μεγάλο πράμα! Έσύ πούσαι μάννα, νά μιλήσης πού Μανώλη, νά κάνης τά πι-κρά γλυκά, νά τελειώρη αύτός ο γά-μος... νά μη ή χαρά στο σπιτι σου.

—Ναι, μά πού οι παράδες, κερά Πλου-μοή μου;

—Όυφ, και σ' καυμένη! Μή μού φε-ρνεis άπό έκάτο θρόνος νερό... Πουλή-στε και κάτι τι άπ' το σπιτι. Ά! ναι... πουλήστε το Σταχερό. Κάτι θά πιάσε-τε. Εγώ πάλι γιά το δικό σας το καλό το λέω.

Τό θράδυ, σάν γύρισε σπιτί ο Τσου-πράς κι' έμαθε τά νέα, έμεινε συλλο-γιόμενος. Νά πουλήρη, λέει, το Σταχε-ρό, τόν καλό τόν φίλο, το σύντροφο του εκούριστο σ' ή δουλειά της! Ήταν το Ι-διο σάν νά τοούδαν τά χάδια και ή φωτιά τών παιδιών του. Κι' ήταν σ' αυτό τάχα αυτό πού τού γύρευαν: Νά πουλή-ρη ένα γαϊδούρι γιά νά πάρη ένα γαμ-πρό; Μά έλα πάλι πού δέν ήθελε και νά δώρη την τύχη του κοριτσιού του. Μ' αύτη την έννοια πλάγιασε νά κοιμη-θρή. Μά πού ύπνος και λουκιά;

Τά χαράματα τόν ζύπνισαν τά όγ-κανίσματα του Σταχερού. Σηκώθηκε τα-ραγμένος σάν άπό κακό όνειρο. Κατέ-θηκε στο γάβι. Ο Σταχερός τού φά-νικε σάν νά τόν κτύταζε δαλυπάκια ή φορά αύτή. Σάν νά διάδασε κάποιο πι-κρό παράπονο μέσ' στα μεγάλα ζυπνά μάτια του.

Τόν χάζεψε στο λαμό και κυττάζον-τας το άγαπητό ζώο κατάρματα:

—Έννοια σου, τού λέει: Μή σε μέ-λει! θά κάνω ό,τι πρέπει... Πάμε τώρα σ' ή δουλειά μας.

Εφόρτωσε τούς τενεκέδες μέσα στα καλάθια και θύκτε στήν αύλή. Είχε έπι-μερώσει πλιά. Την ώρα έκεινι είχε σπ-κωθή και ή γυναίκα του νά ριξη κρι-θάρη στις κόπτες.

—Λοιπόν, Μανώλη, τί θά πούμε στήν Πλουμοή, σάν έρρη;

—Νά της πής, Παναγιώτα μου, πως ήλιο καλό 'χω το δικό μου το γαϊδούρι, πού γέρασε στα χέρια μου, παρά κ' έ-ν ο πού θέλει νά δώρη στήν κόρη μου. Καλό θράδυ.

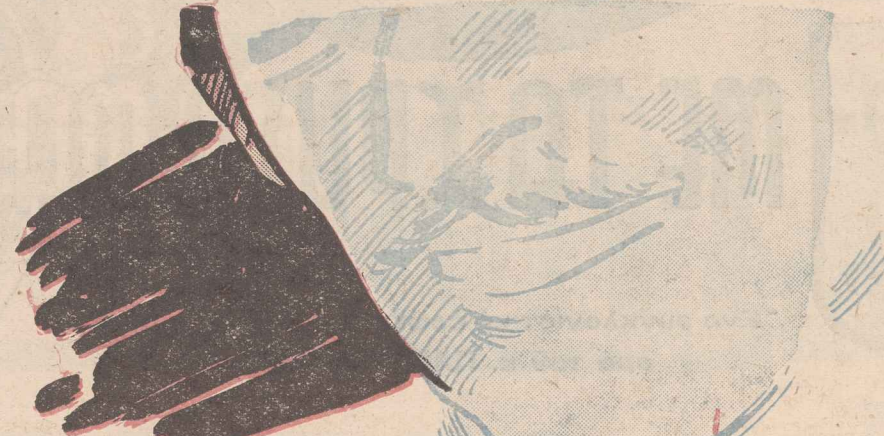
Μάζεψε το σαλδάρι του, πήδησε επά-νω στο σαμάρι του Σταχερού, πήρε τόν κατήφορο και σ' έ λίγο χάθηκε στο βάθος του μεγάλου δρόμου.

ΑΝΔΡ. Χ. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Μία Έλληνική ώμορφιά στο Πήλιο.

Ή Άρθρον του γόντος της θό-νης Ρόμπερτ Τάιηλορ, το ό-ποιον παρουσιάζει ένδιαφέρον γιά κάθε κύριον, πού έπιμελει-ται την έμφάνισιν του.

Προσέχετε στο δέσιμο της γραβάτας σας. Ένας φυ-σιολογιστής - και το ά-σθενές φύλον έχει αύτην την ιδιότητα - μπορεί νά καταλάβη τόν χαρακτήρα σας, άπό την λεπτομέει-αν αύτην.

Πώς θά γλυτώρη ή καυμένη ή γρα-βάτα άπό αυτά τά πυρά όμαδόν; Ό-ταν την προσέχω, τελευταίως, μού δι-νει την έντύπωσιν ότι εκρεμάσθη άπό τόν λαιμόν μας γιά νά μάς παρακαλέ-ση νά την λυπηθούμε.

—Μή με κατοργείτε! είνε σάν νά μάς λήρ.

Άλλ' οι έχθροι της είνε άνένδοτοι. —Κάτω ή γραβάτα! άναφωνούν.

Και δίνουν πρώτοι το παράδειγμα. Κιν'άφορουν με έλεύθερον λαιμόν. Τό έφετεινό μάστιγα κολοκάρι ή μόδα της εζόδου με άνοικτό γιακά ήταν πολύ δι-ασεδομένη.

Μά ή κατοργείτη άρά γε ν' άνθέρη ή γραβάτα ο' αύτην την πολεμικήν; Νο-μίζω, ναι. Άς κεί, ότι την υποστηρίζουν όλοι οι κερμοί και οι φιλάρεσκοι άνθρω-ποι. Αυτό είνε μία εξασφάλισ μακρο-ύ άκόμη όίον γιά ή γραβάτα. Διότι την μόδα την ρυθμίζουν αύτοι πού ξέρουν νά ντυνούνται. Και όχι οι ύγιεινολόγοι και οι σπρότμοι.

Όσοι λοιπόν δίνουν κάποια προσοχή στο ντύσιμό τους, θεωρούν ή γραβάτα ως σπουδαίας σημασίας εξάρτημα της τουαλέτας. Και έτσι πράγματι είνε. Ή γραβάτα σκεπάζει το κεντρικώτερο ση-μείο της προσώψεως του άνθρωπίνου σώματος.

Ύστερα άπό τό πρόσωπο, στο όποιον φυσικά δέν φορούμε τίποτε, τά μάτια μας δά πέσουν στο λαιμό και στο στή-θος τού άντικρινού μας. Διλωδ ή πρό-σέχου την γραβάτα του, ή όποία, έν συνδυάσμ με το κολάρο και τά πέτα του σακκακιού, άποτελεί το ήμισυ της όλης εμφάνισιως.

Νά γιати δέν μπορεί κανείς νά χαρα-κτηρίσθι ποτέ κοψίως, άν δέν προσέχη ή γραβάτα του, δηλαδή το κρώμα της, τή σκεπή της, το συνδυασμό της με το σπακκάριο και το κοστούμι, το πως θά την δέξη, το τι άέρα θά της δώρη.

Ύψαχουν πολλές έκδοχές περί της προσελύσεως της γραβάτας. Ή πιο δι-ασεδομένη είνε, ότι πρωτενενοφανίσθη το εξάστειον αυτό ως σύμβολον μιάς έ-παναστατικής οργάνώσεως. Τά μέλη της οργάνώσεως αύτης, θέλοντα ν' άπειλή-σουν τούς άντιπάλους των με την άγ-κύνην, εκρεμόσαν στον λαιμόν των έ-να σκονί.

Αύτη ήταν ή πρώτη εμφάνισις της γρα-βάτας. Διλωδ ή ιστορία της μωρζει θάνατο. Πόσο χαρομένο και χιουμρι-στική διάθεση έχει ο άνθρωςος, ό όποι-ος άπό την άγκύνην δημιουργεί ένα έφοδιον του ένδύματος τόσον ώραιο, χαριτωμένο και κομψό!

Ή γραβάτα όφειλε την χάριν της στο ότι και π' ούσαν είνε περιπτή. Δέν έκ-πληροί κανένα πρακτικόν σκοπόν. θά μπορούσεως κάλλιστα νά κάμουμε και χωρίς αύτην. Είνε μονάχα γιά νά στο-λίξη.

Και αύτός είνε ο λόγος, πού συγκεν-τρώνει ιδιαιτέρως την προσοχή τών κομ-ψομένων. Όλυν την διάθεσιν του στο-λισμού μας θά την έντοπίσουμε σ' αυ-τό το μεταξωτό έπιμπεκς κομμάτι.

Πολυάισθη το άνδρικό ντύσιμό ήταν πολυτελέστερο. Είχε πολλά περιπτά στο-λίδια. Σήμερα έχει άπλοποιήθ. Φορού-με ό,τι σκεδόν μάς είνε άναγκαίο. Και μόνον ή γραβάτα μένει, γιά νά υπεν-θυμίρη την πολυτέλειαν του περιπτού τών παλαιών καλών έποχών.

Τώρα ζήπου νά καταργήσουμε και ή γραβάτα χάριν της άπλότητας και της ύγιεινής. Ό, αύτη ή άπλότης! Κον-τεύει ν' άφαιρέση άπό την ζωήν μας κάθε θέλγητρο.

Άπλότης, διαρκώς άπλότης! Τι θά γί-νη όταν δέν θά κάνομε τίποτε άλλο,

πάντα παχύς και πολύ κτυπιτός. Οι άνθρωςοι πού δένουν έτσι ή γρα-βάτα τους είνε κατά κανόνα φιλοχρή-ματι. Μοναδικός σκοπός των είνε νά συγκεντρώσουν πολλά χρήματα.

Τρίτη κατηγορία: Είνε εκείνοι πού κάνομε έναν μικρό πρέκορ, ό κόμπο στή γραβάτα τους, πολύ ψιλά, ώστε την αφήνουν νά κρέμεται μέχρι ή ζωή.

Αύτός ο τρόπος δεσίματος μαρτυρεί τόν τεμπέλη, τόν όκνο, πού βαρύνει νά κάμη έναν καλύτερον κόμπο στή γραβάτα του και νά ρυθμίση το μήκος της, ώστε νά μην κρέμεται τόσο πολύ.

Τετάρτη κατηγορία: Είνε αύτοι πού προσπαθούν νά δέσουν κανονικά ή γραβάτα των. Και τό κατορθώνουν, άν όχι άπολύτως. Κάνομε έναν κόμπο, πού είνε μάλλον σφιχτός και κολλούν ή γραβάτα των επάνω στο γιακά.

Αύτοι είνε συνήθως νεαροί και θέ-λουν ν' άρέσουν στις γυναίκες, οι ό-ποιες άποτελούν τόν διακαέστερον πό-θος της ζωής των.

Πέμπτη κατηγορία: Είνε οι άφήμον-τες ή γραβάτα των σκεδόν αύτην. Τίς κάνομε έναν κορμό κόμπο, ό όποιος κινδυνεύει άπό στιγμής εις στιγμήν νά λυθρή. Ο κόμπος δέν είνε ποτέ προσαρ-μοσμένος επάνω στο γιακά, άλλα κρέ-μεται πιο κάτω άπό το λαιμό, επάνω στο στήθος.

Δίνουν οι κύριοι αύτοι την έντύπωσιν, ότι κάποιος τούς ετάρθεζε ή γραβάτα ή οι ίδιοι έδοκίμασαν νά ή λύσουν, άλ-λά μετάνοισαν. Και την άφσαν έτσι νά κρέμεται. Αύτοι είνε νυσταλίοι τύ-ποι. Είνε οι άνθρωςοι πού, όπως λέμε, κοιμούνται όρθιοι.

Έκτη κατηγορία: Είνε οι δύστροποι. Αύτοι δένουν ή γραβάτα των πολύ πε-ρίεργα. Ο κόμπος της είνε γεμάτος ζα-ρωμασίες. Ο γιακάς είνε πολύ κλειστός. Αύτοι ίσως κάνομε το χειρότερο δέσι-μο. Και προδίδουν έτσι την δυστροπίαν του χαρακτήρος των.

Εβδομή κατηγορία: Είνε οι σπάτα-λοι. Αύτοι φαίνονται άπό τό πλάτος πού έχει ή γραβάτα των. Για νά φαίνεται μάλιστα πιο πλεπία την τευνώνουν στο στήθος με μία καρφίτσα. Άλλά και στο γιακά θάζουν μία ακριβή πάντα καρφί-τσα. Με όλα αυτά τά περιπτά συμπλη-ρώματα της γραβάτας δείκνουν ότι είνε σπάταλοι.

Ογδόη κατηγορία: Είνε αύτοι πού διαλέγουν πολύ στενές γραβάτες και τις δένουν μ' ένα μικρούτακο κόμπο. Αύτοι είνε οι τοιχοκύντες. Φαίνεται ή τοιχοκύντη των άπό το ότι άγοράζουν τις γραβάτες πού έχουν μικρές διαστά-σεις και πού είνε λίγο φαινότερες.

Έννιάτη κατηγορία: Είνε οι κύριοι με τό παγιγιόν. Αύτοι δέν θέλουν νά νοιώ-θουν ή γραβάτα νά κυματίζη στο στή-θος των. Τούς ένοχλεί. Γι' αύτο θάζουν παπιγιόν και δείκνουν έτσι, ότι θέλουν ν' άποτελούν εξαίρεσι άπό τούς άλλους άνθρωςους. Είνε δηλαδή υπερήφανοι τύποι και φίλοι τών σπόρ.

Στή δεκάτη, τέλος, κατηγορία κατα-τάσσο αύτους πού δέν φορούν γραβά-τα. Αύτοι έχουν έπαναστατικόν χαρα-κτήρα. Δέν άνέχονται περιορισμόν στο λαιμό τους. Δέν μπορούν νά ύποφέρουν τόν ζυγόν της γραβάτας. Είνε σανάμα και ρωμαντικοί, όπως κατά βάθος είνε όλοι οι έπαναστάται.

Είς αυτές τις γενικές κατηγορίες έ-χω κατατάξει τούς γραβάτοσφύρους. Ό άναγνώστης άς κοιτάξη στον καθέστη πώς δένει ή γραβάτα του και άς ίδρη πώς ποιά κατηγορία άνήκει. Ίσως νά μην έχη άναλώσει τόν χαρακτήρα πού περιέγραφα. Οι κανόνες έχουν τις έ-ξαιρέσεις των. Ένας μονάχα κανών έ-π' του προκειμένου δέν μπορεί νά έχη εξαίρεσι. Και αύτός ο κανών είνε, τό-σο δά, Και μάλιστα ή από μέσα άκρη της είνε λίγο πιο μακρύτερα από την ά-πέξω.

FO RPT TAIHALOR

ΜΕ ΤΑ ΧΡΥΣΑ ΜΑΡΙΑ

Ένα συγκλονιστικό έρωτικό θαλασσίνο άνανυσμα του κ. ΠΑΝΤΕΛΗ ΚΑΨΗ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Η Κουράσα Δεσποινά-θυγατέρα του καπετάν Μάρκου που τον σκοτώσαν με προδοσία οι Βενετοί-αυτοί-ορίζεται να εκδικηθεί τους δολοφόνους του πατέρα της. Με τα καράβια της έχει γίνει ο τρώας των Βενετών, που τα κυβερνάει αυτή με τον αρραβωνιαστικό της, τον καπετάν Μανέττα. Κάποτε όμως άρραβωνίστηκε και τη μετέφεραν στο Καστελλόριζο από όπου μία μέρα οι Βενετοί αφού άποιακρυναν με ψυχή, αία το στόλο της με τον καπετάν Μανέττα την άρσαν ακάδα και τη μεταφέρουν στην Άνδρο. Εκεί απευθύνει για να την ελευθερώσουν τόσο ο στόλος της με τον καπετάν Μανέττα, όσο και ο Τούρκικος στόλος υπό τον Χαϊρεδδίν, που ήταν παλιός φίλος του πατέρα της, του καπετάν Μάρκου. Έν τω μεταξύ η Δεσποινά αφηνιέται ελεύθερη από τον Βενετικό αδιωκτικό Ρενιέρη και απευθύνει να αναλάβει την αρχηγία του στόλου της. Οι δύο στόλοι καταλαμβάνουν τον Βενετικό και μετά το πέρας της ναυμαχίας η Δεσποινά επισκέπτεται την ναυαρχία του Χαϊρεδδίν, ο οποίος καταπληκτικός από την παλληκαριά της της χαρίζει ως ημερομηνία την νύκτα "Άνδρα, την όποιον και κατέλαβε. Ακολούθως ο Χαϊρεδδίν παρέσπε στους ναύους της με τον Μανέττα και έφυγε με το στόλο του.

190Ν

Η Δεσποινά σουλατσάρει επάνω στο καπνοσκάφη του καραβιού της ανά σκλα θαμένο λιοντάρι και πότε κύταζε τον καθαρό ουρανό και πότε την άσπρη επιφάνεια της θάλασσας, λαχτορώντας να την ιδεί να μαυρίζει κάτω.

Απελπίσια σπαράζει το στήθε της ώραιας άρχικουράδας.

Σ' αυτό το άναμεταξύ η μεγάλη Βενετιάνικη άρμάδα άγονηπλέοντας κι' αυτή έφθασε στα Κρητικά νερά. Ο ναύαρχος ντ' Άντρια έμπαζε από τους οπισθόνους του πύς ο Χαϊρεδδίν είνε φουνταρισμένος στη Γραμβούσα μιά δέν έσκέπθηκε να πεί να συναντηθεί με τον τουρκικό στόλο. Προτίμωμε να τραβήξει στο Κάστρο της Κάντιας για να ξεκουρασθούν τα πληρώματά του και για να πάρη νέες κομπάνιες.

Ο καπετάν Μανέττας παρουσιάζεται στον Χαϊρεδδίν.

Τι θέλεις, άνδρείε μου Κουράρε; τον έρωτα.

Καπετάν πασά, άπαντά ο Μανέττας, ο Βενετιάνος είνε πονηρός όπως όλοι οι δειλοί. Άν τον κυνηγήσεις με όλοκληρο το στόλο σου, θα φύγει. Και καθώς τα σκάφη του είνε πιο εύκινητα, δέν θα μπορούμε να τον φθάσωμε.

Λοιπόν, τι προτείνεις; ρωτά περίεργος ο Χαϊρεδδίν.

Προτείνω, άπαντά ο Μανέττας, να πάρω τή 4 καράβια μου και να πάω στη Κάντια άπ' έξω. Αυτός άμα ιδή πως έχει να κάμει με 4 μόνο μικρά κουράσικα, θα θελήσει να με κτυπήσει. Έγώ θα υποχωρήσω προς τα έδω και θα τον φέρω οτά νερά μας μιά χαρά.

Μωρέ μπράδω, Μανέττα, Το σκεδίο σου είνε ώραιο και το δέχομαι, κάνει ένθουσιασμένος ο Χαϊρεδδίν.

Εμώτος ένθουσιασμού ο καπετάν Μανέττας και υπερφρόνεια για την έμπιστοσύνη και την έκτιμηση που τούκε ο ναύαρχος Χαϊρεδδίν, διάταξε τα μικρά και γρήγορα και εύκολοκίνητα καράβια του νάναι έτοιμα για σαλπάριαμα και καί τα μεσάνυχτα της ίδιας ημέρας η μικρή μά άνικητή έλληνική μοίρα έδιναι από τό λιμάνι της Γραμβούσας και έδωλε άμέσως πλώρη κατά τη Κάντια. Ο καπετάν Μανέττας θάρρηπε για να φθάσει πιο εύκολα, να ταξιδεύη όλο άκρογιαλιά, όπου όπως ξέρουν οι θαλασσίνοι φυσά πάντα στεριανός καιρός. Κατεβάζουν τα βουνά άέρα. Μά ο καπετάν Μανέττας δέν ήταν μόνο θαλασσινός καλός. Ήταν και πολέμιος της καλής και τραδούσε όλο σ' άνοιχτά για να μπορεί να κινείται, άν παρουσιάζετο καμιά άνάγκη.

Γονείς μίν υποχωρήτε

Όταν θέλετε να βάλετε τα παιδιά σας να πλύνουν τα δόντια τους να ήσθε άσπιοι. Τα παιδιά ίσως τώρα δέν σας άντιλαμβάνονται, άλλ' αυτό δέν έχει καμιά σημασία. Το μέλλον θα σας δικαιώσει και γι' αυτό μόνον μία λύσις ύπάρχει. Πρωτ' και θράδυ πλύσιμο των δοντιών με την περιφρον άδοντόπαστα Χλωροδόντ.

Επόμενως μί λημονήτε: Πρωτ' δουλεία το πρωτ' και τελευταία το θράδυ:

Όδοντόπαστα Χλωροδόντ

ρήδες, κατέθηκε στο κάστρο και ξεπέζεψε στο παλάτι το διοικητή. Ο ντ' Άντρια δέν δέχθηκε με μεγάλη τιμή και τούκαμε πολλά κομπλιμέντα για την οικογένεια των Καλλέργηδων που στάθηκε πάντα στο πλευρό της Γαληνοτάτης Δημοκρατίας. Και όταν πέρασε η σειρά των κομπλημάτων ο ντ' Άντρια άρχίζει να μιλά στον Κρητικό άρχοντα για το σκοπό που τον κάλεσε στο Κάστρο.

Τάμαθες άρχων Καλλέργη τα νέα θεάματα. Η τουρκική άρμάδα είνε άραγμένη στη Γραμβούσα. Ήλθε με σκοπό να υποτάξει το νησί σας. Το Συμβούλιο των 10 έμα τήκουσε με πρόσταξε να πάρω το στόλο και να κατέβω στη Μεσόγειο για να διαφυλάξω την Κρήτη από την άρμάδα του άγριου σκύλλου Χαϊρεδδίν Μπραιμπαρόσα. Κι' αυτό τό κάνει η Βενετία ότι γιατί φοβάται μη τυχόν και χάσει ένα νησί αλλά γιατί σκέπτεται τι θα ύποφέρει ο Κρητικός λαός άν πέσει στα χέρια των Άγαρηνών. Ερχόμαστε έδω καπετάν Καλλέργη σαν Χριστιανοί για να προστατεύουμε Χριστιανούς από τη μάχαιρα του άλλοθρήκου. Ο άγιος πατήρ, ο Πάπας, μάς έστειλε τις εύλογίες του και είμαστε οίγανοι πως θα νικήσουμε τον έχθρον και θα γλυτώσουμε τον Κρητικό λαό από το φοβερό κίνδυνο. Πιστεύουμε πως μιά μέρα ο Κρητικός λαός θα άναγνώνη τη θυσία μας. Τώρα καπετάν Καλλέργη έρχομαι σέ ένα άλλο ζήτημα. Μόνοι μας θα τα καταφέρουμε να νικήσωμε τους Τούρκους. Μά πρέπει να μάς βοηθήσετε και σεις, για να πεισθώμε πως προτιμάτε έμάς από τους Τούρκους. Έμεις ήλθαμε έδω να πολεμήσωμε για την έλευθερία σας δέν το βρίσκετε τιμιο και σωστό πως και σεις πρέπει να δείξετε ότι λαχταράτε να διατηρήσετε την έλευθερία σας αυτή; Γι' αυτό καπετάν Καλλέργη πρέπει τώρα μόλις θγής άπ' έδω να πεί να συνεννοηθείς με όσους καπετανέους είνε έδω και άφου συνεννοηήτε και μείνετε σύμφωνοι, να στείλετε ύστερα άποστολάτορας σέ όλες τις έπαρχίες και να καλέσετε το λαό της Κρήτης να ταχθεί με τό μέρος των Βενετιάνων που είνε άποφασισμένοι να χύσουν τό αίμα των για τη δική σας έλευθερία. Έσθ που είσαι παλιός φίλος μας, έλπιζω πως θα με βοηθήσεις. Έχουμε άνάγκη από ναύτας για τα καράβια μας και από τροφάς. Τό νησί σας έχει και από τό ένα και από τό άλλο.

Ο άρχων Καλλέργης, όσο καιρό μιλούσε ο ντ' Άντρια δέν έθωνε μιλιά από τό στόμα του. Είχε μονάχα το κεφάλι του σκυμμένο και άκουε με προσοχή τα λόγια του ναύαρχου και όταν κατέλαβε πως ο ντ' Άντρια τελείωσε τη κουβέντα του, σπκνέει το κεφάλι του πάνω, καρφώνει τα μάτια του στο πρόσωπο του Βενετιάνου και τον ρωτά:

Τελείωσε;

Τελείωσε.

Τώρα άκουσε κι' εκείνα που θα σου ειπώ ένώ.

Έδώ και έκατό τόσα χρόνια οι Καλλέργηδες θέλοντας να κάμουν καλό στο τόπο των και στους πατριώτες των, δούλεψαν τη Βενετία πιστά. Μά πολλοί από τους προγόνους μου χαρακτηρίσθηκαν από τό λαό για πρόδotes γιατί η Βενετία ποτέ δέν στήθηκε στορική μάνα για τό Κρητικό λαό. Ποτέ ένας λαός δέν ύπόφερε τόσα, όσο ύπόφερε ο Κρητικός λαός από τους Βενετιάνους. Τιποτέ δέν έχει δικό του και ασφαλισμένο ο Κρητικός λαός. Ότε την περιουσία, ούτε την τιμή του...

ΣΤΟ ΕΠΟΜΕΝΟ: Ή συνέχεια.

ΤΟΥ ΓΟΗΤΟΣ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΣ ΖΙΛ ΜΑΡΙ

ΑΓΑΠΗ & ΘΑΝΑΤΟΣ

Το αισθηματικώτερο, το περιπετειωδέστερο, το ιπποτικώτερο μυθιστόρημα του ΖΥΛ ΜΑΡΙ, κατά νέαν λογοτεχνικήν απόδοσιν εις την Έλληνικήν.

90Ν

Έν τω μεταξύ η ζωή έκλυσε στον πύργο άουκν.

Ο στρατηγός δέν έγνώριζε την πλευρά των γύρω του στήνωση. Ότι ο Κάρλ, ήθελε να νυμφευθεί την κόρη του, ενώ ήγάπα άλλην, όχι μόνο δια την μεγάλην της προίκα, αλλά και δια να μοβαίρη τα μυστικά του Γαλλικού επιτελείου—είς το όποιον άντικα ο στρατηγός—και να τα διαβιβάσει δια του πατρός του, όπου δει.

Και η Έλπις φαίνεται να τον σωματίζει. Άκόμη και ο άδελφός της, ήθελε το συνυκέσιον αυτό. Το ήθελε, γιατί κοντά στους Βιντερ ζούσε μιά νέα—θετική κόρη των ότ έμφανές άλλα καταχθόνιον όργανόν των—που την άγαπούσε. Κι' έτσι με τον γάμο της άδελφής του, θα εύρισκετο κοντά της και στο τέλος θα την έπειθε να τον πάρη. Γιατί η Μάγδα, απέκρουσε την πρόταση αυτή. Το γιατί δέν τό άπεκάλυπτε. Έπρωραίζετο μόνο την Ιαπωνική της καταγωγή. Άλλ' ο Άρμάνδος έέμενε μη γνωρίζοντας ότι η Μάγδα, που δέν είχε κι' αυτή άγάπης ειλικρινούς, δέν ήθελε να συνεργήσει δια του γάμου της, εις τό να άπιασθή η οικογένεια του και να καταστραφεί αυτής και ο πατήρ του. Διότι η νέα τους έφθετο. Καί έννοιωσε ότι ήτο άδύνατον να τους άποκαλύψη, χωρίς κίνδυνον της ζωής της. Έτσι, άθελά της, άν δεχόταν το γάμο, θα έβρισκε στο στόμα του λύκου, τον άγαπημένο της.

♦♦♦

Και οι μέρες περνούσαν. Και το μαρτύριο της Μάρθας μεγάλωνε.

Και οι φόβοι της, για την τύχη των Ντε Τρελλών, την έκαναν σάν τρελλή. Βέβαια, σκέφθηκε πολλές φορές, να άποκαλύψη την άλήθεια. Άλλ' ήταν τόση η άφοσίωσι των ντε Τρελλών στους Βιντερ, ώστε δέν θά την πίστευαν. Άφού άλλωστε, δέν είχε και στοιχεία.

♦♦♦

Ο συνταγματάρχης Λαθιδρύ άν και δέν έδωλε, είχε πιά συνήθειε τους δρομάκους του κήπου. Έξήρχετο τακτικά μόνος. Και επανήρχετο, χωρίς να του συμβεί κάτι το κακό.

Μιά από τις ημέρες που συνέβαιναν τα γεγονότα που διηγούμεθα, ο Λαθιδρύ έκάθετο στον κήπο, ότε άκουσε βαρεία θήματα να έρχονται προς αυτόν και διαστικά έλασρά θήματα, πίσω του.

Σύγχρονα μιά φωνή—ή φωνή της Μάρθας—ήκούσθη.

—Κύριε...

Και παρκαλούσθησε την συνέχεια. Τα βαρεία θήματα έπαυσαν άκούσμενα. Ο άνδρας σπατάλεσε και είπε:

—Τι τρέχει κυρία; Τι θέλεις;...

Έγνώρισε και αυτήν την φωνήν. Ήτο τού Γουλιέλμου ντε Βιντερ. Κατόπιν η Μάρθα είπε:

—Επιθύμω, έίπε, να παύσετε να είστε άχρείος.

Ο Γουλιέλμος δέν έθώμισε. Με τον ευγενικώτερον τρόπο άπάντησε:

—Άχρείος, είπατε;... Μήπως παρήκουσα;

—Δέν παρακούσατε...

—Τότε δέν θα σας άπαντήσω... Είστε γυναίκα και δέν μού επιτρέπετε να σας όμιλησω, όπως θα έπρεπε... Τι θέλετε όμως. Πείτε καθαρά.

—Πρέπει να παύσετε να επιδιώκετε την έπιτυχία των άτιμων σκεδίων σας. Θέλετε να νυμφεύσετε το γυίο σας με την Έλπιδα, όχι μόνο για την μεγάλην προίκα της, αλλά για να κληροδοήτε και τό όνομα των ντε Τρελλών. Μ' έννοείτε;...

Τρελλαθήκατε; ρώτησε ο Βιντερ, άλλ' ένκουριμένος.

90Ν

—Δέν τρελλαθήκα, κύριε, διότι θέλω να έμπούσω τα σκεδιά σας. Είμαι τρελλή, ίσως διότι ένθουσιασμαι. Διότι ένθουσιασμαι ότι τό 1870 στο Βασέιλ, ένας λοχαγός Βαυαρός, μ' έκαμε χήρον, με έγκλημα που κανένας πολεμικός νόμος δέν τό δικαιολογεί. Είμαι τρελλή γιατί θυμούμαι καλά, ότι ο Βαυαρός λοχαγός, Γουλιέλμος Σταουμπάχ είσθε σεις, δέν μ' ένθουσιασε βέβαια; Έ;... Τώρα όμως με γνωρίζετε βέβαια;...

Ο Βιντερ έννευ άκράς σαν κερί. Και η Μάρθα, που τό είδε συνέχισε:

—Βλέπετε Γουλιέλμο Σταουμπάχ; Δέν είμαι τρελλή. Δέν είμαι τρελλή, γιατί θυμάμαι άκόμη τι σού είπα εκείνο τό θράδυ... Ότι θα σ' έκδικήσω για τό έγκλημά σου...

Ο Βιντερ, έπίεσε τον έαυτό του να ψευδάρει:

—Θας όρκιζομαι ότι άπατάσθε κυρία. Και λυσιόμαι γι' αυτό. Είσθε ταραγμένη. Θέλετε να σας βοηθήσω για να πάτε έως τό σπίτι σας;...

—Γουλιέλμο Σταουμπάχ, δολοφόνε του Μικαήλ Μαρνάς, άρχηγέ των πειρατών του Ταγκίνου, έσθ που έτύφλωσε τον πατέρα μου, έφθασε η τελευταία σου ώρα...

—Έχει καλώς. Χαίρετε, κυρία.

—Θα ξανασυνταθώμε για μιά άκόμη φορά...

φορά Στάουμπάχ—την τελευταία, του φώναζε η Μάρθα.

Και ένθ' ο ψευτοβίντερ προχωρούσε στο δάσος, η Μάρθα μίπηκε στον πύργο.

♦♦♦

Ο Λαθιδρύ ταραγμένος έσκέπτετο τώρα.

—Πρέπει έγώ να τον τιμωρήσω, έίπε. Έσκηώθηκε πήγε στο σπίτι, πήρε το περιστόφο του και άργα διπνωθήσκει στο περίπτερο του Βιντερ.

Έμψικα μέσα. Ήταν μιά σκάλα έμπρός του. Το έννοιωσε, ψηλαφώντας με το μπαστούνι. Την άνέβηκε. Και τότε άκουσε μιά φωνή:

—Ο τυφλός!

Ήταν ο ψευτοβίντερ.

Τότε άπέσπασε τον επίδεσμο από τα μάτια του.

Και με τό λίγο φώς, που είχε άνακτήσει, διέκρινε άμυδράς και άνεγνώρισε τον άνθρωπο, που διέταζε να τον κάσουν ζωντανό.

—Βίντερ, τού λέγει. Είσαι ο συναρχηγός του "Ιμπτ"—Σαούντ. Έσθ που διέταζες να με κάσουν.

Ο Βιντερ άκρίασε.

—Απατάσθε, κύριε, ψιθύρισε.

—Αυτά μπορούσε να τα λέγης σέ μιά γυναίκα, Στάουμπάχ. Όχι σέ μένα. Έλεεινέ, άχρειε δολοφόνε.

Ο Βιντερ έμεινε άλαλος. Ήγωνίζετο να συνέλθη.

Άλλ' ήτο τρομερή η θέσις του. Άν ζούσε ο Λαθιδρύ, ήταν χαμένος. Και όρμα έναντίον του.

Προλαβάνει όμως ο Λαθιδρύ. Τόν σκοπεύει. Τόν πληγώνει. Και πέφτουν και οι δύο χώμα στο πάτωμα.

—Δολοφόνε, τού φωνάζει ο Λαθιδρύ.

—Είμαι πατριώτης, φωνάζει ο Βιντερ. Έκαμα τό καθήκον μου.

—Είσαι κηλός της πατρίδας σου, ε;... Και η πάλι συνεχίζεται. Ο Λαθιδρύ θα ύπέκλυτε. Ο Βιντερ τόν σπρωγγαλίζει. Άλλ' εκείνη την στιγμήν, μιά νέα μπαίνει στο σαλόνι. Είπε η Μάγδα. Η βεπτή κόρη του Βιντερ. Άλλά και η θανάσιμος έχθρά του.

Πιέζει την σκαβόλα και τον άφίνει νεκρό.

♦♦♦

Τό δόγμα έτελειώσεν.

Η άπειλή της Μάρθας είχε πραγματοποιηθεί.

Ο Κάρλ έφυγε άμέσως μετά την ταφήν. Ο Βιντερ—έπιστοιποίη—ότι είχαν αυτοκτονήσει, συμφωνούστος του υιού του.

Και ο Λαθιδρύ έζησε τυφλός έως τον θάνατό του. Εύτυχής όμως. Κοντά στο έγγονό του, που είχε νυμφευθή την Έλπιδα, την κόρη του, που μαζί με τον Λαορνετάρ, τον έπεριποιούντο σαν παιδί και τον στρατηγό ντε Τρελλών, που τους ευγνώμωνε όλους, γιατί έσωσαν όχι μόνο την κόρη του αλλά και την τιμήν τους. Κοντά τους έζησε και ο Ροδέρτος. Ή Μάγδα άφου έφυγαν από την μέση οι έκδοισαί της, δέχθηκε να τον παντρευτεί.

